SENTINELA

ANUL II, Nr. 27
22 Iunie 1941

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 – Bucureşti
TELEFON: 2.28.27. – 2.08.96.

Camarazi în luptă!

Frăţia de arme româno-germană ne stă drept chezăşie de izbândă în ceasul aşteptat de astăzi.

Priviţi-i alături!

Camarazi în luptă, soldatul german cot la cot cu ostaşul român, amândoi vulturi frumoşi şi viteji s'au aruncat asupra celui mai mare duşman al lumii: bolşevismul.

Intre soldaţii germani şi ostaşii noştri s'a făcut încă de pe câmpul de instrucţie legătura dela suflet la suflet în vederea luptei ce trebuia să vie.

Soldatul român vede în camaradul său german pe învingătorul atâtor lupte ce au uimit omenirea întreagă.

Soldatul german, de asemenea ştie că isteţimea şi curajul camaradului său român vor câştiga biruinţa asupra sălbaticilor moscoviţi de peste Nistru, eliberând pământul Basarabiei şi munţii Bucovinei de sub jugul comunist.

Înainte, bravi camarazi!

Dumnezeul dreptăţii este cu voi!

„SENTINELA"

Ostaşi ai României

Sună goarna.
Ceasul de plată şi răsplată a sosit.
Acum un an aţi fost siliţi să părăsiţi cu durere pământul scump al Basarabiei.

Au rămas acolo, în urma noastră, fraţi moldoveni plângând şi gemând amarnic sub călcâiul bolşevic.
Aţi lăsat acolo averi muncite din greu pradă jafului barbar.
Aţi lăsat nesfârşite lanuri de grâu crescut cu sudoarea românească, să se sature hoardele flămânde, ale celor ce n'au casă, nici masă, nici Dumnezeu;
Aţi lăsat în Basarabia inima voastră ruptă.
Şi aţi lăcrămat cu lacrămi de sânge.
Aţi fost desbrăcaţi şi dezarmaţi;
N'aţi putut altceva decât să vă încleştaţi pumnii în dor cumplit de răfuială.
Aţi fost scuipaţi şi umiliţi;
N'aţi putut răspunde decât cu scrâşnirea dinţilor în gândul răzbunării.
Aţi văzut sfintele biserici ale credinţei străbune pângărite şi căminurile fraţilor batjocorite.
Aţi blestemat, aţi suferit în tăcere, aţi răbdat, aţi aşteptat.
Şi iată că ceasul a venit.
Dumnezeul nostru şi al strămoşilor noştri ne-a învrednicit de ora supremă a răzbunării.
Ne cheamă Basarabia însângerată, s'o readucem la sânul Patriei; ÎNAINTE!
Ne aşteaptă fraţii îngenunchiaţi să le redăm bucuria libertăţii; ÎNAINTE!
Dumnezeu e cu noi în lupta contra celor fără Dumnezeu; puterea e cu noi, victoria e a noastră; ÎNAINTE!

Visul nostru care se împlineşte

De un an de zile, Românii noştri au trăit cea mai grea pătimire. In casele lor n'a fost decât tristeţe şi doliu. Un plâns depărtat spărgea uşile noastre şi ne sfâşia sufletele. Acolo, departe, în ţara basarabeană a voevozilor noştri, fraţi din cei mai buni pe care-i avem, zăceau supuşi sub cea mai neagră stăpânire străină. Muscalul, duşman de veacuri al neamului nostru, năvălise în Basarabia şi în frumoasa Bucovină a arcaşilor noştri străvechi. Muscalul era însă acum mai crunt decât odinioară, dar parcă era şi mai mişelnic şi mai laş. Era acum bolşevicul care venea să pustiască ogoarele noastre, să jefuiască vetrele, să necinstească nevestele, să ne ucidă copiii.

Neamul nostru nu s'a înspăimântat niciodată. Nici acum nu s'a îngrozit de năvala barbarilor. El ar fi sfărâmat din primul ceas hoardele mişelnice care veneau să-i prade moşia. Dar altele erau în ceasul acela socotelile lumii, — şi ostaşii noştri au fost îndemnaţi să aştepte alt ceas mai potrivit al marei răfueli!

A fost poate mai bine aşa!

Şi iată! ceasul ăsta a venit. Ne ridicăm astăzi pe toate culmile Ţării. Ne încordăm braţele. Strângem armele vechi—şi răspundem vijelios la chemarea fraţilor noştri.

Pe toate ogoarele Ţării e astăzi marea sărbătoare a desrobirii.

Vom sfărâma bolşevismul, care a robit pământul sfânt al Ţării. Vom da libertate fraţilor noştri. Ne vom mângâia copiii. Vom fi iară liberi şi întregi.

Fraţi Români de pretutindeni — a sunat ceasul.... Visul nostru se împlineşte.

Fruntaş t. r. TOMA VLĂDESCU

Soldat român

— „Soldat român, ia spune-mi.
Ce stai tot înarmat?
Ce gânduri te frământă,
Ia spune-mi brav soldat?

— „Eu stau, căci la hotare
Duşmanii ne pândesc
Si neamul, ţara'ntreagă,
Eu stau ca să păzesc.

„Aştept cu arma'n mână.
Eu trâmbiţa aştept
Să sune doar chemarea.
Pornesc atuncea drept.

„Alerg cu arma'n mână,
Să-l bat, să-l biruiesc,
Să-i spun că nu se'ncalcă
Pământul românesc.

„De-i scris să cad în luptă.
Muri-voiu mulţumit,
Căci sfântă datorie
Frumos mi-am împlinit!“.

N. BATZARIA

In sfârşit!

De un an încheiat aproape, sufletele ni s'au cernit. De un an încheiat aproape, plângem tâlhăria rusească, prin care ni s'au smuls iarăş, fără urmă de dreptate şi fără pic de omenie, cele două diamante din coroana lui Ştefan-cel Mare: Basarabia şi Bucovina. De un an încheiat aproape, strângem pumnii cu furie, înghiţim nodul răsvrătirii, scrâşnim din dinţi cu ciudă şi aşteptăm ceasul răfuelilor.

In sfârşit, ceasul a sunat! Sorţii s'au aruncat. Ne luăm la trântă cu ursul şi suntem siguri că-i vom hărtăni cumplit păcătoasa lui blană. Vom arăta lumii că nici Românul nu-i de dispreţuit, nici bolşevicul nu merită să fie prea mult preţuit.

Nu-i ajungeau trufaşului Stalin pământurile nesfârşite ale Rusiei robite şi milioanele de sclavi ruseşti. Ii mai trebuiau scumpele ţinuturi bucovinene şi basarabene, cu sfinte moaşte de mucenici, eroi căzuţi în bătăliile pentru ocrotirea poporului român. Voise tovarăşul Stalin, ţarul roşu, să întindă „fericirea“ raiului bolşevic şi asupra ţărişoarelor rupte din trupul mamei României: să desfiinţeze şi la noi biserica, pângărind sfintele odoare, batjocorind icoanele şi prefăcând lăcaşurile de rugăciune în grajduri, hanuri şi cafenele; să răpească omului dreptul de proprietate, îndatorând pe fiecare să muncească din răsputeri în folosul nu se ştie cui, în schimbul unui traiu câinesc, care abia le dă putinţa să nu moară prea repede de foame şi de frig; să distrugă familia, ajungând oamenii să se împerecheze ca animalele, iar copiii să nu mai fie ai părinţilor, ci să rătăcească pe drumuri în haite flămânde şi prădalnice ca lupii.

Iată „raiul bolşevic“, cu care de aproape un an tovarăşul Stalin a dăruit pe fraţii noştri, căzuţi în grea robie, încât şi cei care priviseră spre bolşevici mai înainte cu oarecare simpatie, îşi întorc acum faţa dela dânşii, scârbiţi şi îngroziţi, şi aşteaptă oştile româneşti liberatoare ca pe o adevărată mântuire.

Ba se vesteşte chiar că ţarul roşu s'ar pregăti să sărbătorească anul dela odioasa cotropire a Basarabiei şi Bucovinei.

Ei bine, nu! Gemetele fraţilor apăsaţi, jalea câmpiilor pustii, revolta morţilor ce şi-au semănat trupurile de-a-lungul şi de-a-latul stăpânirii bolşevice, au fost aflate de oastea luptătoare a României libere, care porneşte încrâncenată să-şi elibereze pentru totdeauna fraţii.

I-am văzut întinzând implorător mâinile, le-am auzit ţipetele de disperare, am înţeles chinurile drăceşti la care au fost supuşi Românii basarabeni şi bucovineni, pentru singura vină că erau Români.

Nu mai putem răbda! Paharul s'a umplut şi dă peste margine! Acum pornim noi să izbim şi să ne răfuim — şi cumplită va fi izbitura, crâncenă răfuiala!

Poporul rus are de ales: ori rămâne cu barbaria asiatică, pe care o rabdă din tembelism de un sfert de veac; ori porneşte să intre în rândul popoarelor civilizate europene ceea ce impune în primul rând să-şi scuture de pe grumaz căpuşile ce-i storc vlaga şi-i sug sângele, îndrăsnind să-şi întindă boturile veninoase chiar pe la vecini.

Vom plezni stârpitura peste bot! Vom zdrobi căpuşa! Vom lupta — şi vom birui!

Şi vom birui, pentrucă dreptatea e cu noi!

Atât Basarabia, cât şi Bucovina sunt, din veac în veac, pământuri strămoşeşti. Le-au stăpânit Dacii şi Romanii, le-au stăpânit întâii descălicători ai Moldovei, Dragoş şi Bogdan; le-a stăpânit ca un părinte Alexandru cel Bun şi ca un mare cârmuitor, Ştefan cel Mare; le-au stăpânit fiii şi nepoţii lor şi multe rânduri de Români, din tată în fiu, până în timpurile noastre: când noi eram un popor cu State bine închegate şi apăram cu braţul şi mintea noastră civilizaţia europeană de puhoiul năvălitor al semilunii, Ruşii nici nu erau cunoscuţi în istorie

Ci, ca nişte fiare, au stat la pândă şi au căutat să tragă folos tâlhăreşte. In 1812, profitând de slăbiciunea Turcilor, răşluiesc, pentru întâia oară, Basarabia.

Curând după aceea, au trebuit să ne dea înapoi partea de miazăzi prin hotărîrea marilor puteri europene. Dar îndată, după războiul dela 1877—78, profită de strâmtoarea în care ne găseam cu armatele ruseşti în ţară şi ne fură iarăşi Basarabia, răsplătindu-ne astfel, ca nişte ticăloşi, ajutorul ce le-am dat în bătălie.

In 1917, în plin războiu, plănuiesc împotriva noastră, care, chip dragă Doamne, le eram aliaţi şi prieteni, cotropirea întregii Moldove.

In sfârşit, anul trecut, când corabia Europei troznea din toate încheieturile, iar ţara noastră părea că va fi prinsă de vâltoare, Ruşii folosesc din nou vechiul lor obiceiu, profită de strâmtoarea noastră şi ne răpesc iarăşi Basarabia.

Şi, culmea, nu se mulţumesc cu atât: bolşevicii rânjesc sălbatec, cu râsul idiotului şi ne cer . drept dobândă, jumătatea de Nord a Bucovinei. Pe vremuri, dregătorii turci care ajungeau pe la vreun conac, rodeau toate bunătăţile locului, iar la urmă cereau şi un bir, dinţăritul, . pentru oboseala dinţilor!...

Am sorbit până la fund paharul amărăciunilor, dar am jurat să nu uităm şi să nu iertăm: n'am uitat şi n'am iertat!

In ochii fiecăruia dintre noi poţi citi vajnică hotărîre. In orice pumni strânşi poţi vedea îndârjirea. Pe fruntea semeţ înălţată poţi descifra dispreţul de moarte. In pornirea nezăgăzuită a tuturora poţi simţi ura: ura împotriva răului şi fărădelegilor, care de fapt însemnează iubirea pentru bine şi virtute.

De aceea, suntem siguri de victorie!

Ce avem în faţa noastră?... Popor de robi, ţară de întuneric, Stat de tortură, armată de strânsură, căpetenii mânuitori de cnut şi sângeroşi apăsători de popoare.

Ii vom doborî şi vom scăpa lumea de cea mai grozavă pacoste, pe lângă care sunt un nimic ciuma, seceta şi lăcustele.

Aşa a fost rostul nostru în istorie: să facem zid de apărarea popoarelor înaintate europene, împotriva sălbatecilor năvălitori.

Ni-l vom împlini şi de data aceasta!

Şi, făcând semnul crucii după datină, vom porni în iureş fără oprire şi vom slobozi din adâncul pieptului acest singur oftat de uşurare şi mulţumire:

In sfârşit!

VALERIU GRECU

M. S. Regele Mihai I

M. S. Regina Mamă Elena

Țara și Regele

Neamul Românesc așezat ca un dig de apărare al celorlalte state europene contra marilor puhoaie de năvălitori ai Răsăritului a desfășurat de-a-lungul veacurilor o vitejie fără seamăn și o credință neclintită în sfințenia drepturilor noastre.

Nu am râvnit la cuceriri, nu am căutat să împilăm pe alții. Ne-am apărat pământul cu mormintele strămoșilor și ogorul muncit cu sudoarea țăranului; dar atunci când cineva ne încălca hotarele știam să luptăm și să pedepsim.

Credința în Dumnezeu și în Domnitorul nostru ne-a fost întotdeauna stea călăuzitoare și îndemn de biruință.

In zilele de grea cumpănă tot poporul se aduna în jurul Voevodului care făcea una cu sufletul și nevoile națiunii.

Și niciodată Domnii care și-au înscris faptele în istorie nu au dezis așteptările poporului.

Mihai Viteazul a înfăptuit prima oară unirea tuturor Românilor în scurta-i domnie glorioasă ce a uimit lumea.

Ii datorăm deci lui prima împlinire a visului românesc.

Recunoștință i se cuvine apoi Regelui Ferdinand I, care desăvârșind moștenirea lăsată de Carol I, a întregit hotarele, întărind astfel legătura între popor și Dinastie.

Pe drept s'a născut în noi credința că Regele e Țara, iar Țara este Regele.

Devotamentul față de Tron înseamnă încrederea în noi înșine, înseamnă nădejdea în destinele neamului nostru.

Din nenorocire hotarele desenate cu sânge de eroii lui Ferdinand Intregitorul au fost ciuntite.

Hărăzit I-a fost Majestății Sale Regelui Mihai I să repare marea nedreptate.

Purtând numele gloriosului voevod Mihai Viteazul, Tânărul Suveran pășește azi pe urmele marilor înaintași, dovedind că Dinastia Regală Română se contopește cu binele și unitatea țării.

Trăim clipe de un avânt neînchipuit.

Soldații care au pornit să scape Basarabia de sub călcâiul moscovit, poartă în adâncul sufletului icoana Regelui tânăr ca un semn neîndoios de biruință.

Alăturea de Suveran, buna Sa Mamă, Majestatea Sa Regina Elena, ne stă luminoasă călăuză pe drumul de jertfă și biruință.

De aceea, astăzi primul nostru gând se îndreaptă cu dragoste către Suveran și Augusta Sa Mamă.

I. VALERIAN

CEASUL CEL MARE...

Ceasul cel mult așteptat, ceasul răfuelilor, ceasul biruinței, ceasul întregirii hotarelor țării. a sunat.

Se împlinește anul de când dușmanul hain, flămând, hrăpăreț și ticălos ne-a pus mâna în gât tocmai când neamul nostru era mai la aman. Oblicind că toți vrăjmașii din cele patru părți ale țării, sunt gata să ne atace, ne-au cerut Basarabia. Și ne-au furat Basarabia știind că nu vom putea ține piept cu toți dulăii turbați ce ne înconjurau.

Ne-am retras din Basarabia cu durerea în suflet; plângeau și ochii, plângeau frații și inimile noastre. Plângeau frații pe care nevoia făcea să-i părăsim. Plângeau poate în morminte străbunii care în șiruri de veacuri s'au jertfit pentru acest bogat pământ dintre Prut și Nistru.

Un an de zile neamul nostru de peste Prut a fost umilit, a fost batjocorit, a fost jefuit, a trăit în robie și în durere

Rusul nesătul i-a furat pământul, gospodăria; rusul hain i-a luat copiii ducându-i să-i crească în legea păgână a comunismului. A necinstit fete, a pângărit bisericile, a înstrăinat școala, a îngenunchiat cinstea moldovenilor, a răpit rodul muncii și a pus jugul greu și rușinos al neomeniei, al fărădelegii, al vrăjmășiei.

Un blestem al iadului s'a abătut asupra norodului, cu potopul lui de nelegiuiri și asupriri. Aripa morții fâlfâia peste frații noștri basarabeni. Auzeam geamătul lor și scrâșneam. Ne durea jelania lor, dar n'aveam ce face căci nu sosise ceasul încă. Auzeam, de pe malul Prutului, țipătul copiilor și înăbușam în noi clocotul mâniei.

Aflam cum din satele noastre moldovenești se ridică frații să-i ducă în depărtările neștiute și oftam.

Urmăream arestările, condamnările, prigonirile și strângeam pleoapele să stăvilim plânsul.

A fost un an de suferință, de chin ne mai pomenit, de nedreptate și de păgânism.

A fost un an greu pentru frații noștri, a fost însă greu și pentru noi. Am suferit poate mai mult ca ei, căci ne simțeam în putere să luăm de piept vrăjmașul, dar nu puteam începe, că nu sosise ceasul.

Și iată, nu s'a împlinit cu cinci zile anul, și răzbunarea noastră trece Prutul să pedepsească pe dușman.

Așa cum Ștefan cel Mare a înfrânt pe Tătari la Lipnic, în ținutul Sorocii, așa vom birui noi pe bolșevicii nesătui și fără Dumnezeu.

Vom arăta lumii ce înseamnă oștirea română și vom dovedi comuniștilor cum știe să se lupte românul pentru hotarul țării, pentru ogorul lui, pentru altarul lui de închinăciune, pentru dreptatea înglodată.

Armata germană biruitoare în lume și cu flăcăii noștri vor pedepsi, odată pentru totdeauna, pe nelegiuiții care și-au făcut o țară mare numai prin furtișaguri, fără strădanii și fără lupte. Căci, dacă răsfoim în istoria războaielor, n'a fost luptă în care rusul să câștige o bătălie. Așa, țărișoară mică și nepregătită cum eram la 1877, am sărit în ajutorul rusului și l-am scăpat de rușine și de moarte, atunci când marele lor Impărat al acelei mari împărății, a telegrafiat Domnitorului nostru Carol I: „Treci Dunărea pe unde vei voi și în orice condițiuni vei voi, cauza creștină este pierdută".

Atunci ne-a chemat țarul muscălesc să-l scăpăm, astăzi ne chiamă frații să-i desrobim.

Ceasul cel mare al dreptății a sunat. Oștirea română va înălța cruce pe mormântul comunismului. Vom da românilor ce a fost a românilor, vom pune temei vechilor gospodării, vom aduce cinstire bisericilor, vom împărtăși în harul dreptății pe toți frații dintre Hotin și Ismail.

Este ceasul mântuirii neamului românesc.

Cu fiecare glonț trimis dușmanului comunist, trimitem și un blestem, cu fiecare ghiulea de tun o scăpărare de ură.

Invierea dreptății românești va pune piatră de mormânt peste țara bolșevică și peste păgânitatea comunistă.

Frați români, ceasul biruinței a sunat.

Trăiască Basarabia pentru totdeauna Românească.

GENERAL ION ANTONESCU
Conducătorul Statului și Comandant de căpetenie al armatei

Camaraderia de arme româno-germană

După grelele ceasuri prin care a trebuit să trecem în vara anului trecut, venirea la conducerea Țării a Generalului Antonescu, care întrupează toate însușirile unui adevărat Ostaș, a dat Armatei noastre din nou însuflețirea de care avea nevoie, pentru a face din ea, comoara de virtuți strămoșești, de vitejie și de credință, așa cum fusese în toate vremurile.

Dând ostașilor cea dintâi pildă de curaj, de cinste și de dreptate, Generalul Antonescu le-a dat și conștiința că Armata are un adevărat Șef. O prefacere adâncă s'a petrecut astfel în sufletul ostașilor, care știau că în fruntea Țării și la conducerea Armatei veghează, cu părintească grijă, omul ieșit din rândurile lor: Generalul Antonescu.

Niciodată Armata n'a cunoscut o vreme de mai mari schimbări, ca în aceste din urmă luni, în care ostașii au simțit strădania de fiece zi și de fiece ceas, de a li se da întreaga mulțumire sufletească și trupească.

Meritul adevărat al soldatului și al ofițerului a fost pus din nou la temelia alegerii celor buni, în Armată.

GENERAL PETRE DUMITRESCU

Traiul soldatului și al ofițerului a fost îmbunătățit, prin ridicarea alocației de hrană și prin sporurile de soldă date tuturor. Cheltuielile pentru întreținerea și echiparea trupei au fost îndoite. Dar, Generalul Antonescu vroia să facă din Armata română o armată înzestrată cu tot ceea ce învățămintele războiului de astăzi a scos la iveală. Pentru aceasta au fost chemate în țară primele unități de instrucție ale marei și neînvinsei Armate Germane.

Ele au venit ca urmare a legăturilor încheiate de România cu cele trei mari împărății ale lumii: Germania, Italia și Japonia și, mai ales, datorită încrederii desăvârșite ce s'a născut între marele Conducător al poporului german Adolf Hitler și Isbăvitorul țării noastre, Generalul Antonescu.

Trupele germane de instrucție, venite în țară, sub comanda d-lui General Hansen, au arătat Armatei noastre toată vrednicia lor, tot meșteșugul lor de luptă, care le-a făcut să se încunune cu isbânzi pe întreg pământul Europei.

In exercițiile făcute împreună cu unitățile și instructorii Germani, ostașii noștri au dovedit o rară pricepere și o mare ușurință în a prinde tot ceea ce li se arăta. Aceste însușiri au făcut să se nască în sufletul aliaților noștri Germani, o încredere nedesmințită în puterea de luptă a ostașului român.

Legătura dela om la om și dela suflet la suflet, între trupele germane de instrucție și ostașii noștri a fost, astfel, desăvârșită, zi cu zi, prin respectul născut deopotrivă pentru disciplina și forța dovedită, în atâtea bătălii, de marea armată a Germaniei și pentru vioiciunea, puterea de pătrundere și de minunată rezistență a soldatului român.

Fiecare din armele noastre a putut să se instruiască, în duhul noilor învățături de organizare și de luptă ale oștirii germane. Iar marii noștri Comandanți au putut să ia, din arta de războiu a Germaniei, tot ceea ce se potrivește cu sufletul și cu putința de luptă a soldatului nostru.

Camaraderia dintre cele două armate s'a adâncit și mai mult prin trimiterea ofițerilor români la stagiu și la școli de specialitate, în Germania, unde au avut prilejul să pătrundă tainele care au asigurat succesul marei armate, pe toate fronturile de luptă.

Odată cu această operă, s'a desfășurat de către Inaltul Comandament român și o spornică acțiune pentru înzestrarea Armatei noastre cu material modern. Și-aici am fost ajutați, într'o largă măsură, de experiența și mai ales de industria de războiu germană.

D-l General Iosif Iacobici, ministrul apărării naționale, a arătat, acum, de curând, marea propășire făcută pe tărîmul reorganizării tehnice a armatei, cu sprijinul nemijlocit al țărilor prietene: Germania și Italia.

Armamentul nostru a fost modernizat, aviația și unitățile noastre blindate au fost sporite, serviciile au fost înzestrate cu auto-vehicule, ajungând astfel să ne punem în pas cu vremea.

Armata română are astăzi și scule, are și însuflețirea marilor clipe de bărbătească hotărîre.

Cu mâna încleștată pe armă, ea nu așteaptă decât clipa când sub comanda unor vrednici și neînfricați Generali, să-și poată arăta toată vitejia moștenită din străbuni și toate învățămintele prinse dela bravii ei camarazi germani.

Armata României

„Razemul cel dintâi și — cel din urmă".

A început săptămâna socotelilor.

Cine a trăit zilele din anul trecut, nu le va uita până la mormânt. Dar a înțeles și un adevăr ce nu poate fi uitat: *că armata este sprijinul cel dintâi și cel din urmă al unui neam*. O țară fără armată e un maidan fără stăpân... bătae de joc, la îndemâna oricărui om de pripas.

Așa dar, dela tânăr până la bătrân, trebue să facem o socoteală nouă, dacă voim să mai trăim ca popor respectat de vecini și temut de dușmani. Iar socoteala e aceasta:

Mai întâiu, *flecarii să-și țină gura*. Rușinea și paguba neamului a fost prea mare anul trecut, pentru ca să mai fie îngăduit orișicui a pune țara la cale.

A sosit timpul să facem măcar acum socoteli exacte pentru a ști ce se poate și ce trebue.

Trebue să ne intre în cap că ne așteaptă pieirea, dacă nu suntem deplini uniți ca să aruncăm în cumpăna soartei *toate* puterile noastre. De data asta, un lucru e sigur: cine va rămâne dincolo de hotar e ca și mort pentru neamul nostru. Tiranii de odinioară erau îngeri față de căpcăunii ale căror isprăvi le-au văzut după ruperea hotarelor. E ușor să ghicească oricine soarta ce-l așteaptă...

De cărturari, nu mai vorbim. Ei vor fi curățați de pe fața pământului. Oameni cu ceva stare — de asemeni, statul comunist n'are ce face cu astfel de burjui. Dar și tu, plugar mărunt, care de bine de rău erai stăpân pe gospodăria ta, să știi că ogorul nu va mai fi al tău, ci al statului străin; femeia, copiii și cu tine veți fi vite de muncă pentru alții; pruncii tăi vor fi luați de cârmuire și crescuți fără lege și fără Dumnezeu; casa și masa nu vor mai fi ale tale, ci vei merge la teică cu gloata celorlalți robi. Asta e soarta care-l așteaptă pe cel care va rămâne dincolo de hotar, și care ne așteaptă pe toți, fără osebire, dacă armata nu va ridica un zid de apărare, dând neamului hotarele lui cele drepte.

GENERAL AL IONIȚIU
Șeful Marelui Stat Major

De păsuire sau de îngăduință nu mai e nicio nădejde. Tot rostul lucrurilor s'a schimbat. Pușcării au fost de când e lumea, dar ca o țară întreagă să ajungă pușcărie, asta nu s'a mai văzut până în zilele noastre. Acuma, dela întuneric, o mână de oameni, sprijiniți pe mitraliere, tancuri, avioane, și alte grozăvii... pot ținea zeci de milioane de făpturi omenești ca pe niște vite închise spre căsăpire. Pot reteza capul cui vor și când vor, după ce călăii schingiuesc pe acuzat, până mărturisește că e vinovat de fapte despre care bietul om nici nu auzise.

(Urmare în pag. 5)

GENERAL NICOLAE CIUPERCA

Ostaşilor germani

Scriem aceste rânduri ostaşilor germani—solii celei mai eroice şi puternice armate din lume — în ideia împrospătării cunoaşterii unei ţărişoare, pe pământul căreia drapelul german victorios fâlfâie destinul unei noi lumi.

Legăturile României cu Germania se pierd în negura timpului. Ele însă şi-au afirmat trăirea adâncă în mijlocul secolului al XIX-lea, odată cu prezenţa în România a marelui nostru rege Carol I de Hohenzolern.

Perioada de ridicare şi modernizare a Patriei noastre, putem spune că se leagă de Carol I, mare, prin valoarea lui însăşi: morală şi spirituală şi prin ajutorul tehnic al poporului german.

Lui Carol I se datoreşte organizarea armatei noastre, la baza căreia a pus conştient principiile germane. Valoarea armatei

MAREŞAL GÖRING

creiată de Carol I al României, s'a putut verifica din punct de vedere moral, în războiul de întregire.

Imprejurările politice ne-au pus în situaţia să ne batem cu profesorii noştri germani. N'am fost duşmanii poporului german, căruia îi datorăm atâta şi nici adversarii armatei germane, cu care nu ne putem măsura. Sbuciumul nostru istoric arată că neamul românesc a fost oprit în desvoltarea lui normală de asupririle altor naţii vecine. Popoare asiatice au năvălit în spaţiul european, suprimând libertatea altora. Contra turcilor ne-am bătut în lupte drepte. Contra machiavelismelor maghiare naţia română s'a ridicat prin nenumărate revoluţii, demonstrând Europii drepturi călcate de un popor pecetluit prin origină, de stigmatul asiatic.

Anul 1916 — anul începerii luptei de desrobire a poporului român şi unirii lui—a pus armata română faţă în faţă cu cea germană, la spatele căreia armata ungară recolta victorii.

Onoarea de a ne bate cu armata germană a fost a noastră şi mai ales mândria de a fi pierdut bătălia Transilvaniei şi din munţii Carpaţi, în faţa unei armate a cărei valoare tehnică şi mijloace de luptă ne erau în totul superioare. Am fost apreciaţi de marii şefi germani, pentrucă am putut să rezistăm, atunci, fără armament, fără mijloace de comandament, doar numai cu sufletul poporului nostru de plugari, mândru de origina lui Daco-Romană şi vajnic apărător a propriei lui libertăţi.

Ne-am rupt de poporul german atunci — socotind legitimă o pagină de istorie ce trebuia scrisă — pentru ideia de libertate şi unire a poporului român.

Am revenit la matca din care am ieşit, asemenea unui fluviu care irumpe ţărmurile, dintr'o hotărîre a destinului.

Sunteţi între noi brave uniforme cenuşii. Căutaţi să ne cunoaşteţi în adâncul nostru, calităţile morale ale poporului nostru. Duioşia doinelor, dorurile noastre şi sufletul cuminte al naţiei ne-au dat puterea de afirmaţie.

Pe cărarea deschisă lumii noi, vom şti să fim făclia de lumină transmisă prin noi, popoarelor din jurul Dunării, a acestei Dunări ce isvorăşte în Germania şi se varsă prin glia poporului român, în Marea Neagră.

Un colţ de civilizaţie ce se va afirma.

O voinţă unică pentru a ne ridica.

O credinţă în destinul german de care s'a legat cel român.

Şi vom învinge.

Maior CORNELIU PENESCU

MAREŞAL BRAUSCHITSCH

ADOLF HITLER
Conducătorul Marelui Reich

Clipa de astăzi

S'au împlinit aproape zilele unui an, de când ţara a fost încercată cu cele mai crunte dureri, de când, mâini puternice, bărbăteşti, se'ncleştau pline de furie pe arme, care păreau nefolositoare, de când desnădejdea a început să ne răscolească sufletele. Şi durerea s'a aşezat grea şi aproape de nemărturisit peste sufletele noastre.

Sunt vremuri când toate sufletele trebuesc să se'ntărească. trebuesc să devie mari. Un suflet mare în faţa unei dureri, dar mai ales în faţa unei umilinţi, cât de mari, nu se pleacă. Nu primeşte întâmplările vieţii ca aduse de soartă, de o soartă puternică, în faţa căreia să se plece. Un suflet mare îşi croieşte singur soarta Până şi copiii, care n'au în ei decât un licăr de conştiinţă, uită greu palma nedreaptă a străinului sau nedreptatea făcută de unul viclean.

Şi datoria noastră este să nu uităm! Să nu lăsăm rana să se vindece în inimi. Să nu lăsăm hotarele sfârtecate, să ajungă să pară ochiului că aşa au fost şi aşa trebue să fie şi de acum înainte. Datoria noastră e să nu ne chinuim sufletul mare pe care Dumnezeu l-a pus în noi, să nu-l facem mişel. Am supăra pe Dumnezeu şi de data asta, ne-am umili şi pe noi înşine, mult mai adânc decât au reusit să o facă viclenii.

Fiecare, oricine ar fi el, are acum griji mari, căci împrăştierea ţării în bucăţi a izbit nu numai pe fraţii noştri de acolo, dar a izbit şi în bună starea fiecăruia ce a rămas în ţara liberă. Duşmanii nu ne-au furat numai locuri şi oameni, ci odată cu ei şi o parte din bunul fiecăruia. Şi sunt mulţi din noi, care, prinşi de durerile şi grijile lor, uită de durerea mare a neamului. Uită de durerea şi suferinţa milioanelor de Români, care, prin munca lor, alături de noi, într'o ţară mare, ne făceam starea mai bună fiecăruia şi viitorul mai plin de speranţe.

Tuturor acestor, care fără de voie, au început să uite, nu le putem cere decât un lucru mic, foarte mic: Să-şi găsească în fiecare zi o frântură de ceas, când să se uite pe ei, să-şi uite până şi numele. Să ţie minte doar un singur lucru: că sunt Români. Şi atunci în frântura aceasta de timp să se întrebe ei singuri: Ce-am făcut eu astăzi pentru ţara mea? Ce sunt eu în stare să fac pentru fraţii mei de dincolo!

I. B.

Armata României

(urmare din pag. 4)

Iată, ostaş român, tânăr ori bătrân, cărturar ori necărturar, ce soartă te aşteaptă şi aşteaptă întregul nostru neam, dacă nu vei fi destul de tare, încât duşmanul să se izbească de tine, ca de ascuţişul unei săbii. Tu eşti azi, toată nădejdea ţării.

*

Se poate ca unii flecari şi găgăuţi să mai facă şi acum socoteli ca în trecut. După ce în timp de pace au jefuit banul ţării; după ce şi-au dat coatele cu străinii de peste hotar, şi dintre hotar; după ce au purtat sgardele tuturor stăpânilor astfel de isteţi, se poate să vândă şi azi pielea ursului din pădure.

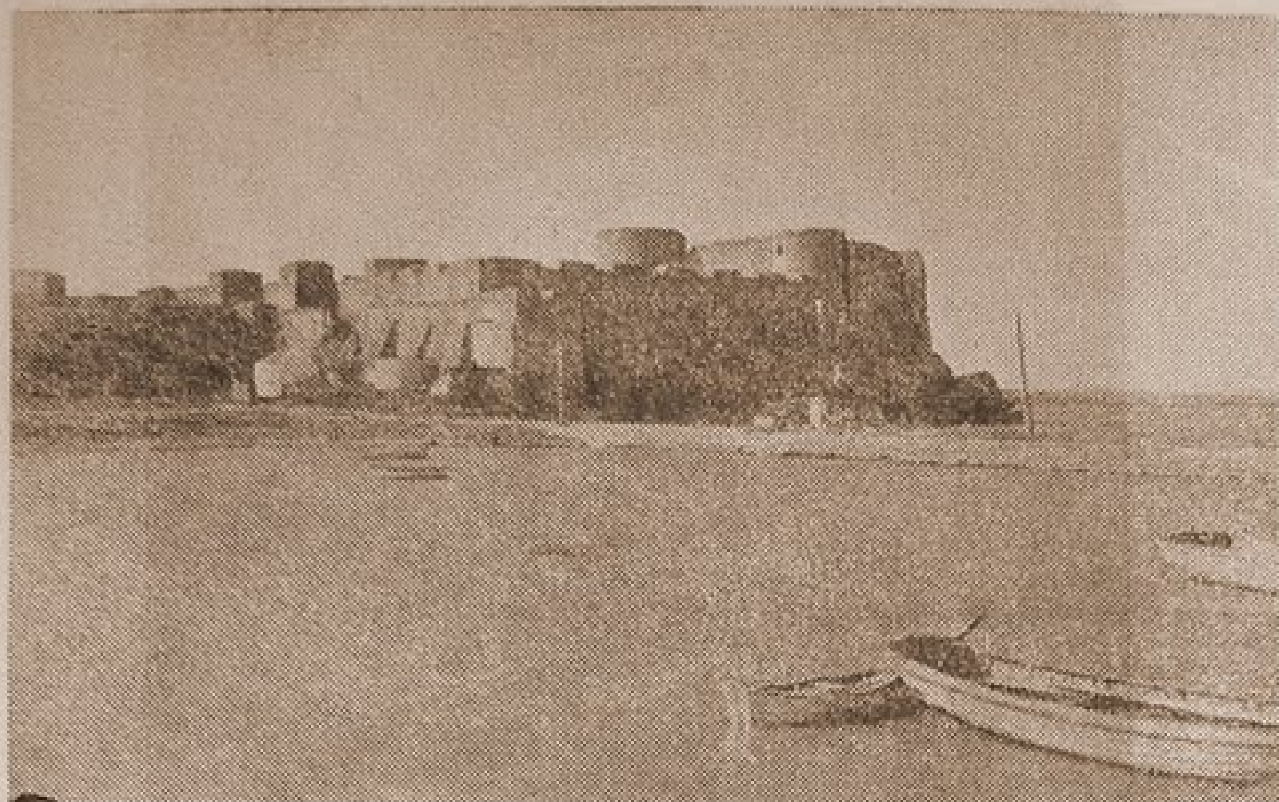
Atâta numai că funia s'a apropiat de par. Neamul românesc nu mai are de ales: ori e biruitor şi liber, ori ajunge rob şi e stins de pe faţa pământului dacă rămân deasupra căpcăunii.

Noi, Românii, n'am săpat groapa nimănui. Am fost îngăduitori şi cu duşmanii noştri de moarte. Acuma însă, după ce i-am cunoscut deplin în ziua ruperii hotarelor, nu ne mai rămâne decât o cale: apărare din răsputeri, plătind fiecăruia după obrazul lui. La credinţă să răspundem cu credinţă, iar pentru fiare sălbatice, singurul leac e fierul.

S. MEHEDINŢI

MAREŞAL KEITEL

Cetatea Albă

Cuvânt către ostaşi

Dragi ostaşi,

Cum datorăm respect către părinţi, cum datorăm dragoste faţă de ţară, cum datorăm supunere către şefi, cum datorăm credinţă pentru cele sfinte, aşa, la vremea ei, datori suntem cu o moarte. Rostul vieţii e ca un caier: torci din el, zi de zi, torci mereu, dar vine clipa când caerul se isprăveşte. Aşa şi omul. Când sună ceasul din urmă închide ochii şi intră'n veşnicie.

Poporul nostru aseamănă vieaţa cu o apă curgătoare. Bucuriile şi supărările din care se împleteşte această vieaţă alcătuiesc valurile care cântă în primăvara tinereţii, se învolburează şi huesc în zile de restrişte, sau murmură trist când dreapta noastră începe să se sprijine pe cârja bătrâneţii.

Dacă vieaţa este ca apa care curge, rostul ei, întocmai ca al apei este să meargă tot înainte. Oricine se leagă de noi, se atinge de harurile cu care, prin noi, Dumnezeu, a voit să înalţe în strălucire neamul românesc, luptând împotriva relelor, luptăm împotriva duşmanilor Dumnezeirii. Şi a lupta împotriva acestora este cea mai sfântă datorie.

Dacă 'n luptă s'ar întâmpla să ne dăm vieaţa, bucuroşi suntem căci această vieaţă este darul lui Dumnezeu. A jertfi acest dar pentru apărarea ţării şi a legilor, nu înseamnă moarte, ci prinos neapărat trebuitor pentru vieaţa neamului. Cei ce se jertfesc sunt eroi; popoarele s'au înălţat prin mucenicia eroilor. De când ne ştim aici, mai totdeauna pământul nostru a fost în cumpănă. Ţinut bogat şi frumos, Patria noastră este râvnită de mulţi duşmani.

Lupta şi jertfa celor viteji a silit mâna sorţii să facă această cumpănă să bată de partea noastră. Şi-am biruit căci am luptat în legea lui Dumnezeu şi'n dragostea pentru ţară. Zice o vorbă românească: „Războiul pentru ţară şi lege este claca lui Dumnezeu".

Nepăsarea de moarte în lupta pentru apărarea neamului, a hotarului şi a legii, este la noi moştenire străveche. Suntem un neam îndrăgit de libertate; vieaţa'n ruşine nu merită să fie trăită.

Ce e vieaţa noastră în sclăvie oare?
Noaptea fără stele, ziua fără soare.
Cei ce rabdă jugul şi-a trăi mai vor
Merită să-l parte, spre ruşinea lor.

Neamul nostru de moarte vitează nu s'a ferit, ci a socotit-o totdeauna ca o mare cinste.

Să-ţi faci datoria, înfruntând moartea cum înfruntă piscul măreţ furtuna; să stai dârz în faţa loviturilor cum stau stejarii 'n faţa viforului; să birui sau să cazi întru apărarea patriei, asta este cinstirea vieţii prin dăruirea ostăşească.

Mihai Viteazul spunea căpitanilor, când aceştia închinau în sănătatea lui:

Nu vă urez vieaţă, căpitanii mei,
Dimpotrivă moarte, iată ce vă cei.

Românul spune: „Sunt dator numai cu o moarte". De aceea nu se teme de ea. Cei căzuţi în lupta cea mare şi sfântă pentru dreptatea şi libertatea unui neam nu mor niciodată. Ei trăesc pururea printre noi, dându-ne puteri din comoara lor de virtute şi chemându-ne să le urmăm pilda.

Dacă este scris să plecăm din lumea asta, apoi suntem hotărîţi să plecăm frumos.

Ostaşi, astăzi când ceasul cel mare pentru desrobirea fraţilor basarabeni a sunat să arătăm lumii că strănepoţii lui Ştefan cel Mare şi Mhai Viteazul ştiu să lupte pentru Patrie şi Onoare.

Cântecul de „drum-bun"

...Şi, fără veste, pădurea s'a umplut de soldaţi care şi-au întins în grabă corturile albe printre copacii tineri. Era o zi frumoasă, de primăvară, cu cer înalt, senin, cu miresme blânde de flori.

Cântau privighetorile în ziua aceea de răsuna pădurea. Cântau, la început, oarecum speriate de-atâta larmă ce isbucnise'n jur, dar mai apoi blajine, drăgăstoase, caşicum ar fi vrut să ureze un bun-venit ostaşilor trudiţi.

— Bine-aţi venit! — păreau a spune ele. Bine-aţi venit! La noi e umbră multă, şi este cer senin. Nu-i bubuit de tun, nu-i şuerat de gloanţe. Odihniţi-vă şi visaţi în tihnă la timpurile vechi şi la casele depărtate!

•

Nu-i vreme de odihnă. Nu acum se poate visa la umbră de copaci şi se poate asculta cântul privighetoarei. De aceea bietele păsărele au amuţit, ba, fiindcă în pădure au început să răsune focuri de armă, ele şi-au părăsit înspăimântate cuibul şi au sburat către alte meleaguri.

Una singură a rămas: o pasăre al cărei sălaş era într'un paltin bătrân. Pe ea nu o speria hărmălaia, căci suferise prea mult în viaţă ca să se mai teamă de ceva. Rămăsese de dragul unui soldat tinerel, cu faţa delicată şi cu ochii îngânduraţi.

— Cirip-cirip... Te-am înţeles, băetanule dragă. Am suferit şi eu. Ştiu ce-ţi frământă gândul. Tu te gândeşti acasă. Ţi-ai lăsat fraţi, surori, şi o mamă iubită. Şi-ai lăsat, poate, şi o fată care suspină-acum... Răbdare, dragul meu. S'o isprăvi războiul şi te vei duce acasă şi ai să-i strângi la piept. Şi-ai să fii vesel, băetanule, drag...

Astfel, în toate serile tăinuiau împreună. Se potoleau focurile, se culcau toţi, linişte punea stăpânire pe lucruri şi pe oameni, — doar ei stăteau de vorbă.

Odată l-a văzut scoţând nişte hârtii din sân şi privind lung la ele. Scrisorile de-acasă! Ochii privighetoarei s'au umplut de lacrimi, guşuliţa a început să-i tremure, şi-a început să cânte. Ieşeau din pieptul ei fraged, notele, aşa de 'ndurerate şi de dumnezeeşti că paltinul, înduioşat la rându-i, a prins a fremăta sfâşietor, duios, cum nu fremătase nicicând.

•

In miezul nopţii a venit ordin brusc şi s'au pornit o larmă foarte mare în întreaga pădure.

Se-apropia duşmanul.

Un moment de repauz. Soldaţii stau sub arme şi aşteaptă porunca de plecare.

Noaptea este frumoasă, cerul scânteiază, copacii foşnesc mângâietor. Privighetoarea este în căutarea bunului ei prieten. Ochişorii îi fug prin întreaga pădure. Dar ea îl căuta, departe, şi el era aci, rezimat de trunchiul copacului bătrân, nemişcat, cu privirile încruntate şi cu buzele strânse, ca pentru un bun-rămas îndurerat. N'a uitat-o nici el. Haide, să-i ureze noroc, aşa cum se pricepe, în limba ei vrăjită, să scape din primejdii!

Şi-a început să cânte privighetoarea întocmai ca în seara când el citise scrisorile de-acasă.

Părea a zice ea:

— Drum bun, băiete dragă. Porneşti iarăşi în luptă, în viforul de gloanţe. Te cheamă datoria. E cea din urmă noapte. Drum bun, drum bun! Vei înfrunta primejdii, te va paşte moartea necontenit. Nu-ţi fie teamă... — I-auzi cum bate tunul. Peste o zi sau două, cine ştie unde vei fi. Vei fi în luptă poate. Vă veţi încăera, va fi scrăşnet şi moarte. Nu-ţi fie teamă, copilul meu... Mama ta e departe, dar ea plânge şi se roagă pentru odorul ei. Şi, alături de ea, e fata cu ochi albaştri, fata care suspină. Haide, curaj! Vă veţi vedea curând, căci la un loc cu ele se roagă pentru tine privighetoarea.

Sună goarna puternic şi se aud comenzi. Privighetoarea tace, încremenită. Când şi-a venit în fire, n'a mai văzut pe nimeni lângă pom. Soldatul ei plecase. A simţit în piept o durere tăioasă, ochişorii i s'au umplut de lacrimi. Cum se înţelegeau! Şi acum *el* a plecat alături de ceilalţi, cu faţa tristă şi cu ochi mari, gânditori. Cirip-cirip... Hai să se roage, dar, pentru el, cum i-a făgăduit, să se roage sfâşietor, duios, să scape din primejdii.

Şi toată noptea a plâns privighetoarea, toată noaptea s'a sbătut ea, în foşnetul pădurii şi în freamătul dureros al bătrânului paltin.

Sold. PASCU ION

Moldovă, sună-ţi clopotele toate...

Moldovă, sună-ţi clopotele toate
S'audă fraţii din Carpaţi la Nistru,
Cum vine Neamul viforos, sinistru,
Ca să plivească ţara de păcate...

Tu, vânt ce noaptea roua te aşterne,
Aleargă'n sate unde-aştept răzăşii
Şi spune-le, că pleacă megieşii
Să desrobească vieţi basarabene!

Privighetori ce lăcrămaţi în noapte,
Duceţi cântarea voastră la hotare,
Rostiţi-o clar, să afle fiecare,
Că vom veni când holdele-or fi coapte...

Şi voi arcaşi din mândra Bucovină,
Din buciume sunaţi să înţeleagă,
Toţi porunca: VREM MOLDOVA'NTREAGĂ,
Şi nimănuia Neamul nu se'nchină...

Nu-s inimile româneşti în tihnă
Şi nu-i durere s'o cuprindă slova...
De când duşmanii-au pângărit Moldova,
La Putna'n groapă, Ştefan n'are-odihnă.

Moldovă, sună-ţi clopotele toate,
In astă sfântă zi de înviere,
Să afle lumea Naţia cum cere:
Dreptate... dreptate... dreptate...

D. IOV

Doină basarabeană

Spune-mi, vântule, de ea:
Despre Basarabia.
Spune-mi, vântule, deschis,
Plugurile unde mi's?
Cine s'a fost pus stăpân
Clăilor mele de fân?
Cine'njugă boii mei,
Boi floreni şi tinerei?

Cui zâmbesc — în zori şi seara —
Orzurile şi secara?
Cui se spovedeşte, oare,
Alba turmă de mioare?
Cui împarte luna miere
De nădejdi şi priveghere?
Cui adună somn în pernă
Valurile de lucernă?

Cântă, frunză, lung şi grav,
Cântă plânsul basarab;
Clatină-te, crengă grea,
Peste ploi şi jalea mea;
Zi-i, pădure, zi-i întins,
Viersul dorului nestins;
Gâlgâiţi, isvoare, voi,
Lângă pieptul fără foi.

Şi tu, piatră, frânge-te,
Sfarămă-te, răsfrânge-te;
Svârcoleşte-te, Carpate,
De-atâta nedreptate.
Vulturi, fâlfâiţi pe creste,
Buciumaţi şi daţi de veste
Că'n grădini basarabene
Inima'i un jghiab sub gene.

Strigă, vântule, spre văi,
Să se afle'ntre flăcăi,
Strigă, frate, frate vânt,
Să pornească din mormânt
Oasele de Domni cu scut
Către Nistru peste Prut,
Blidul să mi-l umple, iar,
Soarele de cireşar...

TEODOR A. MUNTEANU

In paraclisul dela Soroca

Se abătuse în vara aceea mare belşug asupra Moldovei. Plouase toată primăvara, la vreme, şi acum, la sfârşit de August, în fiecare ogradă auria gireada de snopi, ori, pe arii, de sub copitele cailor, s'alegea grâul curat şi galbăn, ca arama nouă.

Se abătuse belşugul, dar s'abătuse şi duşmanul. Tătarii flămânzi şi sălbateci trecură vadurile Nistrului şi năvăliră în Moldova. Urmaşii lui Sabetai Behadâr şi-a lui Batic Han, alergară dela Volga să pustiască Moldova. Când au chibzuit că s'a strâns recolta, tătărimea lui Mamac-Han şi-a ridicat tabunurile năpustindu-se către Nipru. Indată ce trecu apa, sălbatecii se desfăcură'n trei: o parte năzui spre Cameniţa, Jatomir Rujmir şi Vladimir, alta spre Tremblovo, ajungând până'n Podolia, la Volin. A treia parte din oaste Mamac Han a aruncat-o peste Nistru, în Moldova, începând cu ţinutul Căuşanilor, urcând, în jaf şi moarte, spre Prut şi Suceava.

Au alergat călăreţii de margină spre urechea Voevodului, iar străjile au înflorit focuri pe creştet de movili. Căpitanii de oşti urmărind vrăjmaşul, îl lovea în desiş de codru, în văgăuni mlăştinoase, înfrângându-l şi săcerându-i numărul.

Au înţeles tătarii că Moldova îi străjuită şi că'n loc de Suceava, mai socotit este să se'ndrepte spre Nistru.

Şi-a fost acolo, la Lipinţi, în preajma Nistrului, mare bătălie de-a eşit Ştefan Vodă biruitor. Apoi, după ce se potoli furtuna, Vodă cobori c'o parte din sfetnici şi oaste spre cetatea Sorocii. Trimise iscoadă s'oblicească la Otaci dacă Hanul tătarilor şi-a strâns cortul dela Moghilău, de peste Nistru şi liniştit din spre partea asta, se'ndrepta spre sate pustiite, adunând în suflet numai jale din tot ce vedea.

— Blastamată naţie, făcu într'o vreme Ştefan Vodă către velogofătul Tăutu, care călărea alăturea. Uite ce-a făcut prin sate.

— Aşa e, Măria Ta da'poate au şi ei dreptate.

— Ce dreptate, Tăutu?

— Că Moldova-i frumoasă şi bogată...

— Dar are şi cine să-i apere bogăţiile.

— Are Măria Ta. Dovada am făcut-o la Lipinţi.

Domnul clătină capul, împovorat parcă de amintirile luptei. Ca o umbră trecu prin faţa ochilor, înourându-i uşor. Oftă, privind zarea scăldată'n văpăile după amezii. Pâlcul de oaste pătrunse'n pădurea bătrână a Mălăciunilor, înveşmântându-se'n răcoare şi'n mirezme. Când eşi în lumină, se vedea aproape zidurile cetăţii şi Nistrul de argint. Oştenii urmăriră cursul apei, călătorind şi ei cu valurile pe sub pădurea de sub stânci, în neştiut, departe.

— Pârcălabe Duma ai dat de veste?, întrebă Vodă pe-un bătrân, frumos la înfăţişare, călărind ca un zmeu pe-un cal alb, de omăt.

— Dat, Mărite Domn. Şi ne-aşteaptă.

Când se coboare în Soroca, eşi întru întâmpinare dintre livezi, mănunchi de târgoveţi, cu tot norodul în spate. Starostele, pe-un snop cu aur în spice, purta pânea şi sarea, din care Domnul gustă, aplecându-se mult din şea.

— Ce veşti, fraţilor?, întrebă Ştefan.

— Bune, Măria Ta. Cât timp stă Ştefan Vodă pe scaunul Moldovei, veştile sunt bune, răspunse starostele.

— Duşmanul ne-a ocolit, Măria Ta. Se vede că oblicise ce-l aşteaptă în cetatea Sorocii, vorbi preotul Samoil, întinzând crucea pe care Ştefan o sărută îndelung.

Era în asfinţăt când au intrat în cetate. Soarele urzia borangicul apusului pe înălţimi. Pe haragii din podgorii atârnau parcă flaguri de matasă.

Ştefan Vodă descălecă; trecu mantia unui copil de casă şi urcă scările din stânga spre paraclis. Un schivnic îngenunche când îi deschise uşa. Era, în paraclis linişte, răcoare şi fumegare de smirnă. Domnul înaintă în faţa altarului şi căzu în genunchi. Rugăciunea fu lungă, în încăperea mică şi singuratică. Iar când a eşit din paraclis şi s'a oprit pe metereze, era parcă un alt om. Pletele, cum îi matasa popuşoiului, sărutate de aurul asfinţitului, parcă râdeau culcate pe umeri. In ochi era atâta linişte şi pace, ca şi cum toată ţara odihnia în ei.

Ştefan Vodă, sprijinindu-se cu amândouă mânile de zidul cetăţii, privi printr'un crenel, departe, peste întinsurile Zaporojene. Apoi opri ochii pe satul Ţichinăuca unde'n fereşti muria soarele. Pe valea Nistrului înserarea tremura din aripi.

Vodă sorbi adânc aromele câmpurilor culese şi se'ntoarse spre inima cetăţii. Un oştean bătrân îi întâlni zâmbirea.

— Incotro priveşti pârcălabe Micotă?

— Spre Moldova, mărite stăpâne.

— Spre Moldova?.. Un oştean nu cată nici odată înapoi!..

— In luptă, Măria Ta, tot înainte am privit.

— In timp de pace ca şi'n luptă, rosti Ştefan Vodă punându-i dreapta pe umăr. Moldova pârcălabe poate avea un hotar la Nistru, moldovenimea însă nu. Ia uite-te prin ferestruica asta. Câte sate poţi întâlni în Zaporojenia, mai toate sunt moldoveneşti.

— Pân'la apa Bugului, Măria Ta.

— Vezi că ştii? Pân'la apa Bugului Micotă... Dacă nu mă înşel, pârcălabe, tinereţa te-a purtat şi pe-acolo, surâse cu'nţeles Vodă.

— Nu cu lupte, Măria Ta.

— Ştiu... ştiu... dar tot o luptă să chiamă ş'aceia...

— După cum spune Măria Ta, întări, închinând puţin capul, Micotă pârcălabul.

Apoi adăugă încet, să n'audă ceilalţi.

— De-acolo am ales-o pe Ilinca, şoaţă.

— De aceia te uiţi înapoi, Micotă... Eu mă uit spre Bug, Pârcălabe, şi dorul meu colindă prin toate aşezările moldoveneşti de până acolo.

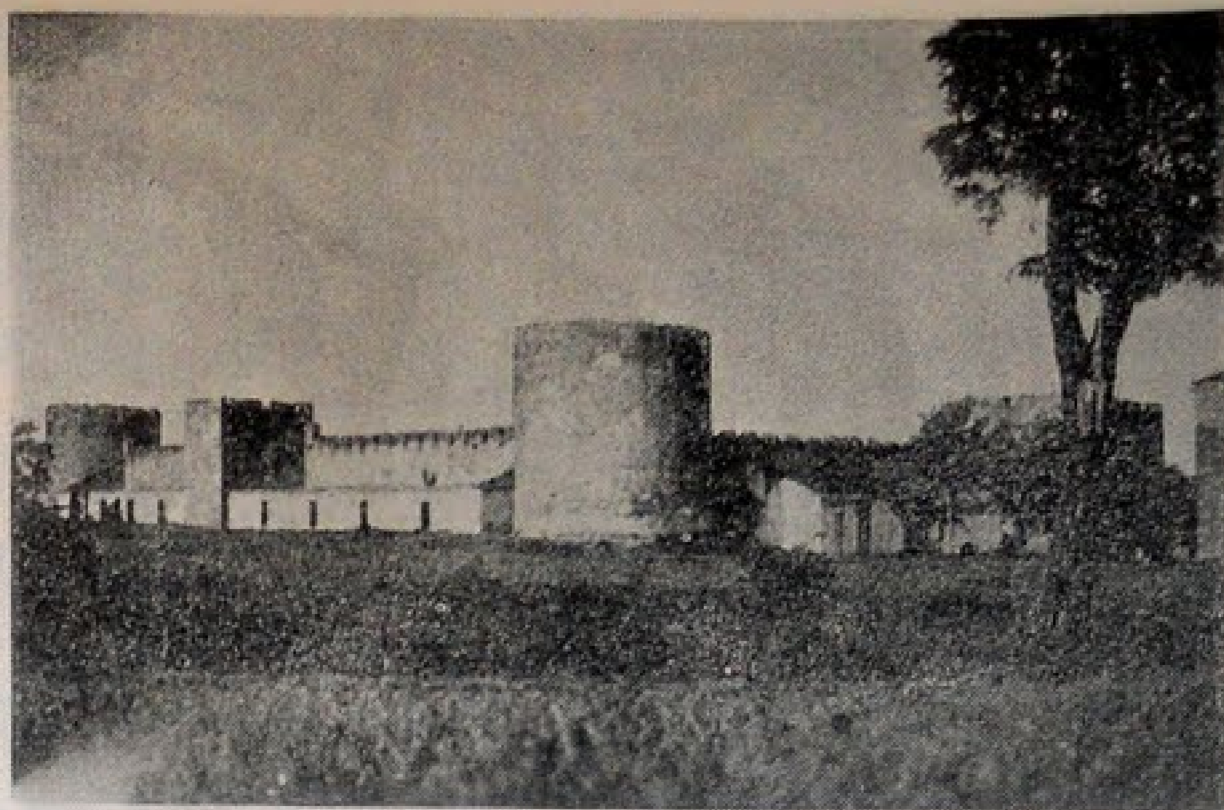
— Dacă-mi îngădui, Măria Ta, moldovenii să'ntind şi dincolo de Bug, până la cealaltă apă, a Nistrului, s'amestecă în vorbă pârcălabul Ciortorovschi: Floreşti, Doi Bani, Poeni şi multe altele, sunt sate'n întregime moldoveneşti.

— Lucru nou nu-mi spui, pârcălabe, dar îi bine că-l mai aminteşti... Moldova'i pân'acolo unde-i cel mai îndepărtat sat românesc. Şi'ntr'o zi pârcălabe... eu văd şi ziua aceia... steagul Moldovei la Nipru...

Zarea începea să se'ntunece; umbrele rodiau pe văi. In depărtare, deasupra satelor din răsărit Craiul Nou înfloria, ca o mustaţă groasă de moldovan...

D. I.

Cetatea Tighina-Basarabia

Pământul strămoşesc

In satele noastre de munte se află câte o căsuţă ţărănească aşezată pe marginea unei văi, ameninţată fără încetare s'o smulgă vârtejul apelor. Ori câte necazuri şi ori câte vifornițe se abat asupra satului, ţăranul rămâne acolo în căsuţa lui, aşezată în calea pacostei, îi întăreşte malurile şi luptă din răsputeri, pentru că-i legat de vatra lui aşa cum i-au fost legaţi şi părinţii.

Tot aşa satul întreg, oricât de grea i-ar fi vieaţa, rămâne pe locurile pe care le-a muncit din moşi-strămoşi. Şi cum stă satul pe moşia moştenită din străbuni, stă un neam întreg în ţara lui chiar dacă ţarinile ar avea mai multe stânci decât pământ de muncă.

Noi Românii, mai mult decât alte naţii, suntem legaţi de pământul ţării noastre, pentru că suntem unul dintre puţinele popoare care am trăit mii de ani numai din mila şi din dărnicia pământului.

Străinul, venit la noi cu şatra de mărfuri şi-a putut muta calabalâcul din loc în loc cu uşurinţă, că nu-l lega nimic de pământ. Noi am trăit întotdeauna înfrăţiţi cu natura, cu frunza şi cu iarba codrului, legaţi de pământ ca bradul de munte, — am trăit în câmpie, în poienile pădurilor şi'n munţi nu numai vara ci şi iarna, în gerul aspru al Bobotezii. In căsuţele noastre n'am intrat decât odată cu noaptea, să ne odihnim, şi dis de dimineaţă am purces să îndeplinim aceeaşi statornică rânduială de păstori sau de agricultori. Aşa ne-am încuscrit pe vecie cu pământul strămoşesc.

Prietenii noştri, Japonezii, cred chiar că'n fiecare colţ de ţară stă ascuns duhul strămoşilor şi fiecare pumn de ţărână este cenuşa înaintaşilor, adeverindu-se astfel cuvântul Sfintei Scripturi: Pământ eşti...

Legătura aceasta dintre pământ şi om e o lege dumnezeiască pe care oamenii n'o vor putea nesocoti niciodată. E aceeaşi lege care leagă pe furnici de muşuroiul lor, peştii de apă, păsările de văzduh şi stelele de bolta albastră a cerului.

Din această lege se ridică însă în faţa fiecăruia dintre noi, — ofiţer şi soldat, tânăr şi bătrân, bogat şi sărac, cea mai înaltă datorie omenească — datoria de-a apăra pământul strămoşesc cu toată puterea şi cu întreg avutul nostru.

Suntem o naţie de oameni blânzi, tăcuţi şi muncitori, — dar de atâtea ori a trebuit să punem, aprigi ca leii, braţ lângă braţ şi armă lângă armă la hotarele ţării în bătălii cu rânduri nesfârşite de năvălitori, sosiţi mai ales din răsărit. Şi dacă totuşi câteodată au străbătut în ţara noastră, ei n'au putut trece decât peste trupurile strămoşilor noştri rămase, acolo la marginile pământului românesc, movile de hotar, luminând sufletul nostru ca flăcările unor comori preţioase, ascunse în pământ în vremuri grele.

Mai ales acum, trebue să ştim fiecare, că pământul nostru nu-i numai atât cât e însemnat cu dungi de cerneală pe hărţi, ci se întinde departe, până acolo unde bate o inimă românească, până acolo unde trăeşte cât de mică, atât cât o flacără de candelă, o nădejde românească şi de unde pleacă spre noi un gând de frate, ca o rugăciune tainică spre Dumnezeu.

(Urmare în pag. 8)

Frunză neagră...

Frunză, frunzuliţă neagră a durerii,
S'ofilesc obrajii, se usucă merii,
Omul fuge, norul creşte, piere vrabia,
Şi pustiul se întinde'n Basarabia.

Sufletul e parcă bolnav de podagră:
Unde s'au dus cântecele, frunză neagră?
Unde s'au dus dorurile, neagră frunză?
Unde s'au dus visurile să s'ascunză?

Frunză, frunzuliţă neagră şi amară,
Fiindcă e frumoasă sufere o ţară,
Fiindcă are şesuri dulci şi râuri line
O poftiră iar viclenele jivine...

Bieţii Moldovenii noştri, frunză neagră,
Gem şi-aşteaptă, din Hotin la Marea Neagră,
Gem, că prea mult chin au adunat prin timpi,
Frunză, frunzuliţă neagră, cu trei ghimpi.

Dară tu, din întuneric şi din moină,
Zi-ne-o doină, frunzuliţă, zi-ne-o doină,
Zi-i, să se'nfioare până'n Nistru zarea,
Să nu li se pară lungă aşteptarea.

Viersul ştie, viersul ştie, neagră frunză,
Peste dealuri, peste ape să pătrunză,
Şi'ntr'o zi pe urma lui va merge sabia,
Către Basarabia, către Basarabia!

N. I. HERESCU

D-l MAREȘAL LIST, pe frontul grec

LA NISTRU NI-I HOTARUL

In tratatul de prietenie încheiat între țarul rusesc Petru cel Mare și Dimitrie Cantemir, domnul Moldovei, acum aproape două veacuri jumătate, se scria așa: „Țării Moldovei Nistru să-i fie hotar și Bugeagul, cu toate cetățile, tot ale Moldovei să fie".

Se recunoștea prin asta că, pe când Rușii nu pogorâseră încă din Moscova lor pe toate văile apelor, să cuprindă atâta amar de pământ cât au acum, noi Românii eram stăpâni recunoscuți, nu numai până la Nistru, ci chiar dincolo, până la apa Bugului, pe unde se resfiră zeci și zeci de sate moldovenești, învârtindu-se, azi, cu cele ucrainiene.

In tot acest cuprins de lume au hălăduit de veacuri numai Români.

Nistrul este, spre răsărit, hotarul firesc al țării noastre, fiindcă el desparte două feluri de pământuri: pământul României plin de dealuri și de munți, frământat și sgrunțuros, spre deosebire de șesurile fără capăt din Ucraina și Rusia; fiindcă albia Nistrului, adâncă și cotită, e ca un șanț de cetate, care alege bine, cu multă migală, pământul românesc de cel ucrainian; fiindcă până la Nipru, Nistrul este apa cea mai mare din această parte a lumii; fiindcă el desparte, așa cum statornicesc toți învățații lumii, nu numai două țări, ci chiar două lumi: lumea Europei, de lumea Asiei. Dela Nistru spre răsărit până la marea Japoniei, adică peste 14.000 de km, pământul este la fel, neted, ca în palmă; dar dela Nistru spre apus, până la țara Spaniei, pământul este în altfel, plin de munți, de văi, de dealuri. Și tot așa de deosebiți sunt și oamenii.

Fiind noi însă un popor foarte răzbătător și viguros, înmulțindu-ne repede, parcă n'am mai putut încăpea în hotarele în care ne-am născut, ci am mai voit și dincolo de apele care încingeau margini de țară. Așa se lămurește dece sunt atât de mulți Români dincolo de Nistru, încât chiar Rușii au fost nevoiți să facă o țărișoară a lor, ținând câtăva vreme Capitala în orașul Bolta, apoi mutând-o la Tiraspol.

Toată lumea știe că noi suntem adevărații stăpâni ai țării până la Nistru. Numai Rușii s'au făcut a uita; numai ei ne-au furat de trei ori această bucată de țară. Ne-au smuls-o cu silnicie și ne-au silit să tăcem, să nu ne strigăm nici măcar drepturile. Dar azi nu mai tăcem. Dreptul nostru e scris în vârful baionetelor. La Nistru ni-i hotarul și într'acolo pornesc vijelioase oștile române și germane. Pornim să cucerim ce avem de cucerit. Arătăm lumii întregi că pentru dreptul nostru nu ne dăm înlături dela nicio jertfă. Arătăm lumii că știm să ne luăm înapoi ce-i al nostru; arătăm lumii că strămoșii ne sunt pildă vie și că, în Hotin, Soroca, Tighina și Cetatea-Albă, punem iară vrednică strajă de hotar. Strigăm tuturor: la Nistru ni-i hotarul! Pornim să ne desrobim frații și să rătezăm, pentru totdeauna, ghiara hrăpăreață a inamicului, care de mai bine de o sută de ani se tot întinde asupra României. S'o retezăm cu bărbăția oștilor române, cum răteza Făt-Frumos cele șapte capete ale balaurului, și să-l silim să se retragă în pădurile cele nerăzbătute din fundurile Siberiei. Să ne lase pe noi aici în liniște și pace. Luptând vom arăta că noi suntem aici, stăpâni până la Nistru, așa cum am fost: popor românesc și țară românească.

ȘTEFAN PLĂIEȘU

CHEMAREA NISTRULUI

Nu e prea mult de-atunci. Era vară. Ai noștri, așa cum îi știusem totdeauna, băteau cadența vitejiei pe drumurile lungi și prăfuite ale Basarabiei și din când în când, ochii lor de vultur despicau cu semeție depărtările, iscodind în noapte ciudatele umbre mișcătoare de dincolo de apele cotite ale Nistrului. Cine a trăit acele ceasuri știe bine ce-a fost atunci. Și pe urmă, Basarabia ne-a fost răpită. Câți n'au plâns în acele grele clipe, cu ochii aplecați peste negrele tristeți și cu pumnii strânși pe carabină! Și din vara anului 1940 au curs atâtea lacrimi, strivite bărbătește sub genele împovărate de durere...

Pentru noi, pentru istorie, pentru cei de ieri și pentru cei de mâine, pentru veșnicia românească, Basarabia e parte din trupul milenar al Moldovei noastre bătrâne, bune și eroice.

Domnii noștri de demult s'au bătut atâtea veacuri, apărând moșia dinspre Nistru, împotriva năvălitorilor de limbi străine și sângele lor curat mai strigă încă și astăzi de sub lespezile uitărilor trecătoare. Dealungul străvechiului Nistru stau încă și acuma treze și nemișcate în mândria lor nefrântă de nicio abatere, Hotinul, cu zidurile lui de cetate neinvinsă, Soroca și Cetatea-Albă, de care se leagă atâtea amintiri duioase și de care vorbesc însuflețite îngălbenitele noastre cronici din bătrâni. Pretutindeni sunt urme ale stăpânirii românești pe pământul Basarabiei și din fiecare colț de sat vorbește pentru dreptatea noastră o pizanie abia simțită de sub colbul gros al zidurilor de biserică. Istoria, care nu minte, cuprinde în paginile ei zdrențuite toate faptele mari de arme ale soldățimii românești. De-ar vorbi doar morții noștri mulți, care zac tăcuți sub brazdele de cimitire bucuroși că și-au făcut datoria, și-ar fi de ajuns pentru noi glasul lor ca un îndemn, ca o mustrare și chiar ca o tovărășie prețioasă în călătoria la care pornim acuma, cu pași iuți de luptători, îndrăgostiți de frumusețea luptei lor...

Dar pământul Basarabiei, despre care un poet fugit din casa și gospodăria lui spunea că e ca un covor!... Din Basarabia de sus până jos la buza mării și mai încolo, până în ulițele de apă domoale ca o liturghie ale Vâlcovului, căzut și el sub cisma căzăcească, pământul nostru basarabean e ca o priveliște încântătoare, în largul căreia se amestecă deavalma ca într'o cusătură națională, livezile de pomi, viile noastre cele mai bune, holdele galbene care așteaptă să vină secerătorii cei adevărați, turmele de oi și de vite, ca o nesfârșită comoară românească... Basarabia e ca o melodie, ca o doină străbună, în care cântă deopotrivă și jalea noastră și veselia copiilor noștri sburdalnici din izlaz și tăria încruntată a bunicilor cu plete albe și ciripitul de aur al fetelor noastre cu fața sănătoasă și trupul pietros, ca o chemare de dragoste și de vieață. Noi n'am fi putut uita niciodată Basarabia, — și astăzi, din nou, mai puternic decât niciodată.

Ce ni se luase știm și în sufletele noastre Basarabia cântase mereu în aceste răstimpuri de durere ca un psalm al inimilor cuprinse de doliu și ca o litanie abia șoptită printre gratiile unei înfricoșate închisori. Dar cine ne-o luase?... E scris de mult în cărțile nemuririi, risipite printre oameni, ca lacomii să sfârșească într'o zi, așa cum spune dreptatea sfântă. Dela Petru Cel Mare și până în zilele noastre, Rusia a fost ca o năvală fioroasă peste avuțiile pământului nostru românesc și fie că era Țarul, fie că era altcineva, cu tichie roșie pe cap și cu cuțitul ascuțit purtat între dinți, politica rusească a fost nedesmințită, aceeași totdeauna și sălbatecă pentru noi. De mai multe ori Basarabia ne-a fost smulsă prin armele silniciei, sau prin sentințele fără Dumnezeu ale unor tratate la care sufletul nostru românesc nu se va alătura niciodată. Ca o uriașe caracatiță, ca o libarcă trufașe și apucătoare, Rusia și-a întins ghiarele ei cuceritoare deasupra lutului românesc, într'o însângerată încleștare, pentru a ne rupe bucăți din carnea și credința noastră. Vechea dușmănie, împotriva căreea s'au bătut mereu marii noștri Voevozi, a renăscut din nou, în jalnicul an care s'a dus și astfel, din vitregia unei soarte care nu ne-a fost prietenă, am pierdut Basarabia. Rusia nu s'a sfiit să sfărâme religia pământului românesc. Dar s'a înșelat. Ni s'a luat doar o sfoară de moșie părintească, dar ne-a rămas întreagă credința în drepturile și dreptatea noastră, — și noi știam bine că pământul e ale cui sunt și cimitirele și bisericile și zidăria cetăților viscolite de furtuni. Astăzi ne urnim din nou, cu aceeași neînduplecată voință, către luminișurile unei bătălii cum n'a mai fost alta de prea multă vreme...

Zilele trecute a suit scările noastre un vechiu prieten de prin părțile basarabene, refugiat din vara anului 1940. Era singur. Copiii și soția lui rămăseseră dincolo. Dar el încă mai credea, — și în buzunarul hainei sale purta, ca pe o icoană sfințită la biserică, o pungă de pământ, o pungă de pământ din pământul Basarabiei. De sub sprâncenele sale stufoase se prelingeau domol lacrimile aducerilor-aminte. Am simțit atunci că din nou ne cheamă Nistrul, ca să-l desrobim și să-l întoarcem în cuprinsul altarelor noastre patriotice. Și cum n'ar putea să moară, cu ochii la crucile lui Dumnezeu, visând la ce va trebui să fie, asemenea oameni care poartă cu ei boabe sfinte din pământul Basarabiei...

Trecând acuma dincolo de hotarul silnic al Unghenilor, grija noastră cea dintâi să fie sărutarea pământului național și cântând, plângând, râzând, sau glumind, să ne gândim doar la sacul nostru de cartușe, care, numai el, în clipele din urmă ale suferinței noastre, a fost în stare să pălmuiască așa cum se cuvenea, netrebnicul furt al blândei noastre Basarabii...

Ca în vechile povești din vremuri de demult, uriașul se prăbușește sub povara armurii sale de carton. Prezența noastră în umbra cetăților dela Nistru să fie ca o împărtășanie din credințele care nu mor niciodată.

Serg. t. r. I. P. PRUNDENI

Pământul strămoșesc

(Urmare din pag. 7)

Ofițeri și soldați și voi Români de pretutindeni, — acolo-i marginea pământului românesc, acolo e gândul nostru de fiecare clipă și într'acolo se îndreaptă năzuința noastră. Dacă în lumea aceasta este atâta dreptate cât un grăunte de muștar, — cum scrie în cartea sfântă, — acolo, la marginile pământului românesc, se vor înălța și steagurile noastre biruitoare.

Când soarta ne va hărăzi să purtăm, în triumf, pe urme bătătorite de străbuni și de părinți, pe urme pecetluite cu sânge și cu morminte românești, aceste steaguri, — nu le vom purta peste moșii străine ci peste meleaguri desțelenite și muncite mii de ani numai de brațele noastre. Oricâtă silnicie vom întâlni și oricâte vifornițe se vor abate asupra noastră, cum s'au mai abătut și'n alte vremuri, le vom întâmpina cu dârzenie și ca țăranul cu casa amenințată de vârtejul apelor, vom sta acolo, la marginile pământului strămoșesc, ca bradul în munte.

Din sufletul nostru și din încrederea noastră făurim stăvilare de netrecut, pentru că: dreptul nostru e stâncă de cremene, voința noastră e oțel de tun și hotărîrea neamului românesc de pretutindeni e neclintită piatră de hotar.

E. B.

Apelul către Ţară şi Ordinul către Armată ale d-lui General Ion Antonescu,

Conducătorul Statului Român

ROMANI,

In faţa Dumnezeului strămoşilor noştri, în faţa istoriei şi a veşniciei româneşti, mi-am luat azi răspunderea dea smulge prin onoare dreaptă ceea ce ne-a fost cotropit prin silnică umilire şi trădare, hotărând să pornesc lupta sfântă de redobândire a drepturilor Neamului.

In ceasul când popoarele îşi torc istoria pe câmpuri de bătae, când drepturile se cuceresc în flacăra jertfei, iar civilizaţia se plămădeşte din sângele veacurilor, Poporul Românesc nu poate privi cu braţe nevolnice şi suflet golit măreţul vârtej al onoarei Neamurilor.

Raclele strămoşilor, crucile martirilor şi drepturile copiilor noştri ne poruncesc să ne scrim cu propriul nostru sânge dreptul la onoare, spălând cu acelaş sânge pagina nedreaptă înscrisă anul trecut în istoria noastră, nu de Neamul Românesc însuşi, ci de trădătorii lui.

In numele credinţei creştineşti, al drepturilor româneşti şi pentru viitorul nostru neînfricat,

ROMANI,

Vă chem la luptă,

La lupta sfântă, în contra prăvălitorilor civilizaţiei şi bisericii, ai dreptăţii şi propriilor noastre drepturi.

La lupta sfântă pentru Neam şi pentru Rege.

La lupta mare şi dreaptă alături de marea Naţiune Germană, pentru dreptatea viitorului omenesc.

ROMANI,

La 6 Septemvrie 1940, Destinul îmi aşezase pe cuget povara istovitoare a unei ţări sfâşiate şi descompuse.

Am jurat să nu abdic o singură clipă dela sfintele drepturi şi de la porunca demnităţii româneşti.

M'am trudit să ţes sufletele, să unesc puterile, să adun toată munca românească pentru ca să pot păstra şi reînălţa Neamul.

V'am cerut să-mi dăruiţi nădejdea voastră, încrederea voastră, făgăduindu-vă să lupt pentru reînălţarea Patriei. Şi m'aţi ascultat.

Dumnezeu m'a ajutat ca un an numai dela prăbuşirea granitelor — anul umilirei, al suferinţei şi învăţăturii româneşti — să pot îndrepta din nou Neamul nostru pe calea luptei şi sfintelor drepturi strămoşeşti.

Am purtat deajuns pe braţele mele sbuciumate frământatele ruine ale României scumpe şi mari, — prăvălită de greşala noastră şi trădarea unora. Am tăcut deajuns sbuciumul şi lupta mea pentru drepturile României de totdeauna, ale României pentru care luptasem altădată.

A sosit vremea să-mi împlinesc jurământul.

Pornim la luptă.

In acest ceas de încercare, jur să vă duc la biruinţa sfinţirii drepturilor noastre asupra bătrânei Moldove, să fac din nou din pământul Basarabilor vatra morţilor şi leagănul copiilor noştri şi din codrii Bucovinei straja nepieritoare a gloriei româneşti.

Mulţumesc Domnului că m'a învrednicit să sparg atât de repede cătuşele roşii ale anarhiei şi pradei cotropitoare, contribuind astfel şi la măreaţa luptă de înoire a civilizaţiei pe care o duce în Europa Germania Marelui Adolf Hitler şi Italia Ducelui.

Ii mulţumesc în numele Naţiunei noastre geniului creator al lumii noui, Führerului Cancelar Adolf Hitler, că a înţeles cu atâta dreptate nedreptatea făcută unui popor loial — care a luptat şi va lupta veşnic pentru sfânta lui unitate — dându-i Poporului Român mândria unei lupte puternice şi curajoase nu numai pentru reclădirea drepturilor naţionale, dar şi împotriva celui mai mare duşman al lumii: bolşevismul.

Legaţi în jertfa pentru idealul nou şi mare al lumii în plămădire, Românii îşi vor recăpăta drepturile prin fapta lor de credinţă, prin lupta lor de onoare pentru civilizaţia lumii, alături de Marele Popor German.

ROMANI,

In viaţa oamenilor ca şi a Naţiunilor vin ceasuri de desnădejde peste ceasuri de furtună, care lasă locul luminii şi înălţării.

Dumnezeu ne-a dat ani grei de încercare cruntă.

Ne-a deschis drum de furtună spre zori de înălţare.

Să-l urmăm cu încredere, Români.

Cu gândul ţintă la drepturile Neamului;

Cu sufletul lipit pe crucile eroilor şi martirilor trecutului;

Cu trupul înfipt în glia copiilor noştri.

Să pornim la luptă, Români.

Să zidim cu trupurile noastre un nou altar Neamului şi să lăsăm urmaşilor noştri, gloria pământului strămoşesc.

ROMANI,

Pentru Rege, pentru Ţară.

Ca să răsbunăm nedreptatea.

Ca să întemeiem lumea nouă.

Ca să cinstim numele de Români.

Cu Dumnezeu înainte.

Urmaţi-mă.

Răsboiul Sfânt a început!

ORDINUL CATRE ARMATA

OSTAŞI,

V'am făgăduit din prima zi a nouii Domnii şi a luptei mele naţionale să vă duc la biruinţă;

Să şterg pata de dezonoare din cartea Neamului şi umbra de umilire de pe fruntea şi epoleţii voştri.

Azi a sosit ceasul celei mai sfinte lupte, lupta drepturilor strămoşeşti şi a bisericii, lupta pentru vetrele şi altarele româneşti de totdeauna.

OSTAŞI,

Vă ordon:

Treceţi Prutul;

Sdrobiţi vrăjmaşul din răsărit şi miază-noapte.

Desrobiţi din jugul roşu al bolşevismului pe fraţii noştri cotropiţi.

Reîmpliniţi în trupul ţării glia străbună a Basarabilor şi codrii voevodali ai Bucovinei, ogoarele şi plaiurile voastre.

OSTAŞI,

Plecaţi azi pe drumul biruinţelor lui Ştefan cel Mare ca să cuprindeţi cu jertfa voastră ceeace au supus strămoşii noştri cu lupta lor.

Inainte.

Fiţi mândri că veacurile ne-au lăsat aci strajă dreptăţii şi zid de cetate creştină.

Fiţi vrednici de trecutul românesc.

OSTAŞI,

Veţi lupta cot la cot, suflet de suflet, lângă cea mai puternică şi glorioasă armată a lumii.

Indrăzniţi să vă măsuraţi vitejia şi să vă dovediţi mândria, camarazilor noştri.

Ei luptă pe pământul moldovean, pentru graniţele noastre şi pentru dreptatea lumii.

Fiţi vrednici de cinstea, pe care v'a făcut-o istoria, Armata Marelui Reich şi neîntrecutul ei comandant Adolf Hitler.

(Urmare în pag. 10)

Infanteriști români făcând exerciții

Nu e așa, camarazi?

Eu am citit, nu prea de mult, o carte și mare bucurie mi-a adus în suflet slova ei, grea de înțelepciune, ca ugerul încărcat de lapte. Care bucurie eu m'am gândit să v'o împărtășesc și vouă, camarazii mei, chemați la datorie sfântă către Neam, Țară și Rege. Cartea a fost alcătuită de un ostaș, d-l amiral Dan Zaharia și cuprinde gândul altui mare ostaș, d-l general Ion Antonescu, Conducătorul Statului, rostit sau scris în felurite împrejurări din aceste vremuri de răscruce, pe care le trăiește suflarea românească. E o culegere de „chemări, cuvântări și documente", adresate *„Către Români"*, în care fiecare rând este o învățătură cu adânci înțelesuri morale, adevărat balsam pentru orice minte și orice inimă de român. Din această bogată holdă de gândire, pentru noi ostașii de astăzi ai Țării și ai nădejdilor ei pe ziua de mâine, se desprind vii și luminoase o seamă de cuvinte,, care trebue să ne stea călăuză în toată fapta noastră de acum.

Așa spune d-l general Ion Antonescu:

„Cot la cot, umăr la umăr, să împlinim o Românie, curată, mândră și puternică.

„S'aprindem din făclia ta, lumină de credință înoitoare și veșnică, precum veșnică va fi flacăra ta".

... în cuvinte care evocă simbolul de vitejie al „ostașului necunoscut", și adaugă în altă parte:

„Ostași, am dorit și am visat, am luptat și am îndurat, am fost bârfit și am fost lovit, fiindcă am vrut să pun în mâinile voastre vânjoase, cea mai bună armă; în sufletul vostru cinstit, cea mai înflăcărată credință; în inima voastră cinstită, cel mai viforos avânt; pe trupul vostru trudit, cea mai simplă dar mai nepătată haină; în credința voastră nelimitată în destinele Neamului, cele mai înflăcărate aripi; și în privirile voastre scrutătoare și calde, cea mai vie din icoane: PATRIA.

„Crucea și Stindardul. ogorul și Patria, onoarea și virtutea, înfrățirea și iubirea, legea și omenia, să fie, ostași, țelul nostru de acum înaintea. fiindcă el a fost, veac de veac, este și va rămâne crezul adevăraților români".

„Ceasul datoriei vă chiamă.

„Ceasul muncii a sunat.

„Ceasul unirii nu mai poate întârzia".

Cuvinte spuse profetic, acum câteva luni în urmă, ele au astăzi înțeles de poruncă. Am fost chemați fiecare dela rosturile noastre, mari sau mici, să ne facem datoria *„cot la cot, umăr la umăr"*, către PATRIA *„curată, mândră și puternică"*, așa cum o visa Conducătorul Statului și cum stă, icoană neprihănită, în inimile noastre, ale tuturor. Datoria! E vorbă mare pentru orice ostaș. E crez de început, de drum și de sfârșit: DATORIA. E însăși rațiunea de a fi a ostașului, justificarea lui în nobila misiune de apărător și întregitor de țară. Datoria întreagă, nesilită, neșovăelnică asigură puterea unei armate creează drum marilor biruințe ostășești. O națiune, care are conștiința datoriei ostășești prezentă în fiecare ostaș, poate fi sigură pe destinele strălucitoare în viitor. Iar românii au fost ostași din cele mai vechi timpuri. Plugari și ostași am răzbit vitregia soartei și lăcomia năvălitorilor, ca să ieșim la lumină, mereu, popor cu temeiuri durabile, pe pământul strămoșilor noștri, Conștiința datoriei ne-a scos din besna vremilor trecute, fiindcă ea ne-a strâns totdeauna *„cot la cot și umăr la umăr"*, în fața primejdiei, ne-a întărit și ne-a dus la biruință. Conștiința datoriei e poruncă ce vine de departe, în fiecare din noi, dela moșii și strămoșii noștri, care ca și noi, și-au lăsat plugul în brazdă și sculele meseriei lui în cui, ca să alerge la hotare, să le apere și să ferească de încălcare pământul din străbuni.

... *„Ceasul datoriei vă chiamă"*, spunea d-l general Ion Antonescu, iar românii vrednici a purta arma, răspund voioși, din mii și mii de glasuri, ostași ai datoriei, totdeauna: PREZENT.

E bucuria clipei de față, pe care o așteptăm să vină, cu încordare, cu nesațiul dorințelor sacre. Nu este așa, camarazi!

Soldat CUCU I. DUMITRU

Armata Țării

Armata Țării, scut contra dezordinelor dinlăuntru.

Ea a fost, este și va fi totdeauna școală de unificare a gândurilor, simțirilor și voinței Națiunii.

Toți cei ce simț românește și sunt sănătoși la minte, trup și suflet, sunt obligați de românime a-și face serviciul militar și a-și îndeplini oricând îndatoririle ostășești, fără șovăire.

Toți trebue să fie ca unul și unul ca toți.

Toți îmbracă o formă unică în port, au aceleași drepturi și aceleași îndatoriri.

Toți trebue să fie demni de haina ostășească.

Și, fiindcă sunt tineri, voinici, disciplinați, gata de jertfă pentru vieața veșnică a Neamului, sunt mândri și au dreptul să fie mândri.

Toți simt la fel și trebue să simtă la fel; ei toți merg în acelaș pas și când Națiunea vede unul din ei, îi vede pe toți.

Ostașii Țării au văzut de curând ciuntite hotarele și scrâșnind din dinți, au trebuit să se supună poruncii de a nu folosi arma.

Ei au primit asupra lor întreaga lor rușine, jurând că o vor spăla în sânge.

Mai apoi, pentru a îndeplini, porunca de totdeauna a Neamului, Armata a reacționat fără ezitare, contra fiilor rătăciți, care pentru ambiții mărunte, au încercat să înfigă pumnalul în inima Țării.

Și-a îndeplinit, cu durere, menirea de scut contra dezordinelor dinlăuntru.

Acum, pregătită și reînsuflețită, Armata Țării trece iarăși mândră — în sunete de fanfară — fâlfâind drapelele.

Ea dă azi chezășia că ceeace-i rămâne de făcut va înfăptui, redând Neamului românesc onoarea și vechea strălucire.

Toți românii o privesc cu recunoștință și încredere; toți își dau seama că ea crede în Dumnezeu, în Rege și în Conducătorul Statului, și că în virtutea acestei credințe, va sfărâma ori ce zăgaz ar întâlni în calea poruncilor de totdeauna ale Neamului Românesc.

Trăiască Armata Țării.

GENERAL C. PANTAZI
Subsecretar de Stat al Armatei de Uscat

Cântă cucu!

Cântă cucul nostru iară,
Pe pământul strămoșesc,
Dincolo, în altă țară;
Cântă cucul românesc.

Și cu vocea lui cea sfântă,
Face'n ciudă la dușmani,
Arătând c'aici el cântă,
De vre-o două mii de ani

Pe moșia cea străbună,
Cântă dârz ca un stăpân,
Și în suflete răsună,
Vocea lui de bun român.

Doar atât au mângâiere,
Frații noștri sub străini,
Ce primesc numai durere
Și chinuri dela haini.

Dar prea mult nu va mai ține,
Chinul, jalea și urgia,
Căci ca mâine, sigur vine
Iar stăpână, România.

Plut. adm. THEODOR D. CARAMAN

Ordinul către Armată

(Urmare din pag. 9)

OSTAȘI,

Inainte.

Să luptați pentru gloria Neamului.

Să muriți pentru vatra părinților și a copiilor voștri.

Să cinstiți prin vitejia voastră amintirea lui Mihai Vodă și a lui Ștefan cel Mare, a martirilor și eroilor căzuți în pământul veșniciei noastre cu gândul țintă la Dumnezeu.

Să luptați pentru desrobirea fraților noștri, a Basarabiei și Bucovinei, pentru cinstirea bisericilor, a vieții și căminurilor batjocorite de păgânii cotropitori.

Să luptați pentru a ne răzbuna umilirea și nedreptatea.

V'o cere Neamul, Regele și Generalul Vostru.

OSTAȘI,

Izbânda va fi a noastră.
La luptă.
Cu Dumnezeu înainte.

Comandant de căpetenie al Armatei:

GENERAL ANTONESCU

Un nou suflet românesc

Să ne hotărâm odată punând toți picioru'n prag,
Și să'nlăturăm din minte orice gând urât și rău,
Arătând că nu mai poate să ne fie astăzi drag,
Decât Tronul, Țara, Neamul, Pământul și Dumnezeu.

Să legăm suflet de suflet, inimile să unim,
Să legăm cuget de cuget, simț de simț și dor de dor,
Să trăim atât de-aproape, încât să ne contopim
Intr'un singur suflet sincer, sănătos, înălțător.

Să zdrobim orice gând negru cu forța noastră morală,
Să sfidăm vrăjmașii care prăbușirea ne-o doresc,
Și prin trainică unire sufletească, generală,
Să'ntregim un suflet mare: Un Nou Suflet Românesc.

Plut adm. TH. D. CARAMAN

Murmur de ape: Nistrul

De peste Nistru, încă de pela anul 300 după Cristos, au venit cele mai mari pacosti pe capul neamului românesc. De acolo, dela răsărit a pornit puhoiul neamurilor barbare cari s'au scurs peste noi vreme de o mie de ani. Cari au făcut ca în tot acest timp să nu ne putem înjgheba o ţară, ca istoria să tacă o mie de ani asupra noastră. Tăcere grea ca o lespede de mormânt. Şi apoi după ce lucrurile s'au aşezat au venit tătarii. Sute de ani de lupte crâncene, de prădăciuni, de spaime şi de moarte. Dar se duc şi tătarii, nu mai rămâne decât în istorie şi sate răsleţe.

In locul lor alt duşman se iveşte. Impărăţia rusească cu ambiţiile ei. Rusia de când e ea, a apărut ascunzându-şi interesele, odată voia să ne robească, ca să întindă chipurile credinţa creştină, însă atunci ca şi acum vor rusneaci să ne robească numai cu gândul să se apropie mai mult de Constantinopol, sau cum îi zic turcii azi Istambul.

Şi Nistrul a fost martor la toate aceste zvârcoliri străine la toată durerea noastră, şi a stat cât a putut pavăză, iar când duşmanii l-au cotropit a aşteptat credincios să fie dezrobit de Români. Nistrul păstrează pe malul lui cele mai multe cetăţi, rămase aşa cum erau în vechi, doar garnizoana care să le apere lipseşte.

Incepând cu cea mai de miazănoapte, cea a Hotinului şi isprăvind cu cea mai de miazăzi, cea a Cetăţii-Albe, nu fac altceva decât să povestească toate luptele şi vremurile grele cari au făcut trebuincioasă ridicarea surelor ziduri de piatră.

Câte mii de vieţi duşmane n'a văzut întinsul Basarabiei, ştergându-se pentru totdeauna, câte mii şi mii vadurile Nistrului şi mai ales Cetăţile bătrâne aşezate de pază la hotare.

Dar i-a fost dat Nistrului să cunoască din nou vremuri grele, cum din nou soarta a fost rea cu neamul românesc, au venit din nou să cotropească ţara noastră, haitele amărîte ale muscalilor, dar de au scăpat de Nistru n'au scăpat de Prut. Şi ei ştiu cum ştim şi noi că atâta vreme cât va fi o Ţară Românească şi o armată Română nu va fi veşnică stăpânirea străină pe meleagurile Basarabene, şi noi credem că nu vor apuca să se bucure din nou în anii ce vor veni de paguba ce ne-au adus. Căci va veni vremea să ne răscumpărăm şi paguba şi ruşinea ce ne-a fost dat să o îndurăm cândva.

Nistrul îşi şerpueşte şi mai tare valea lui întortochiată, răneşte pe la cotituri şi clocoteşte, bate în ziduri de cetăţi bătrâne să deştepte parcă garnizoane vechi de mult plecate pe celălalt târâm. Seara se aprind pe colnice faruri, ca focurile de comoară, şi vueşte vântul a bucium, şi se simte peste tot că ceva mare şi drept se pregăteşte. Şi se simte că e şi Mâna lui Dumnezeu care ajută.

Şi pentru toţi Românii se porneşte un glas: Ridicaţi-vă voi să goniţi duşmanul, căci de nu vine Nistrul cu apele lui.

Elev t. r. ION BUCUŢA

Soldat german la atac

Pământ al suferinţii

Acolo... Hainul fanfarelor cântă,
Pătrunde în larguri de zare
Şi urlă sălbateci aduşi de vânt,
Tresare cu groază străvechiul pământ,
Pământul lui Ştefan cel Mare.

Din noaptea uitării străbunii mei mari
La glasul de trâmbiţi săriră,
Dar nu vin în gloate năvalnici tătari,
Măria ta, vezi-i, zadarnic tresari...
Şi stă voevodul se miră.

Priveşte cu milă la zarea'n văpăi
Şi plânge de cele ce vede,
Căci duhul satanei aleargă prin văi
Şi'ndeamnă la cântec un neam de călăi.
Şi chiar ochilor nu-i vine-a crede.

Se luptă cu noaptea, bătrânul Orhei
Şi geme în lanţuri Hotinul.
Soroca îşi plânge mormintele ei,
Ce-ascund bărbăţia străbunilor mei
Şi-acuma le spurcă străinul.

De cnuturi barbare acuma se frâng,
Suspinele doinei bătrâne.
Şi pumnii'n cutremur acolo se strâng,
Bătrânii se'nchină şi mamele plâng.
Intoarce-te'n noapte stăpâne.

Intoarce-te, chiamă viteazul popor
Ce somnul de veacuri şi'l doarme,
Să-şi vadă voinicii altarele lor,
S'adune în suflet al urei fior
Şi mâna s'o pună pe arme.

La arme! Cu focul în piept v'adunaţi
Şi curaţi acum ca o lavă
Pământul lui Ştefan cu sânge'l spălaţi
Şi'n câmpul de lifte spurcat semănaţi
O tânără Roşie Dumbravă!

La arme! Hainul fanfarelor cânt
Pătrunde în larguri de zare,
Şi urlă sălbateci aduşi de vânt,
Tresare şi plânge străvechiul pământ.
Pământul lui Ştefan cel Mare!...

I. U. SORICU

BLESTEM

Prutule, râu blestemat,
Grea ursită ţi s'a dat:
Trupul Ţării să îl tai,
La duşmani din el să dai.

Blestemat să fii încai,
Apă limpede să n'ai,
Unda-ţi dragă să nu fie,
Nimănui pe veşnicie.

Că pizmaş ca tine nu-i,
Sub tot naltul cerului;
Iar pe cei ce unesc,
Apele-ţi îi despărţesc.

Rupi pe cei de-un neam şi-o lege,
Că nimic nu mai s'alege;
Din tot rodul muncii lui, --
Doar jalea Românului.

Şi morminte să mi-i faci,
Pe mongoli şi pe rusnaci,
Punte tu din ei să legi,
Ţara cum a fost s'o închegi.

Pocăit apoi să treci,
Toţi duşmanii să-i îneci;
Drept în Dunăre să-i duci,
Fără slujbă, fără cruci.

Trimeasă de Serg. BISTRICEANU N.

VACA LUI LEBEDEV

PĂŢANIA CAPORALULUI SAVA UNGUREANU

de Locot. rez. ELIE BUFNEA

(Urmare 7)

Aici la prins iarna pe Sasa Nicolaevici Ungureanu, în bărăci şi între Tătari.

Nici iarna nu seamănă cu iarna din ţara lui. Era mai frig şi când ningea, nu jucau fulgii de zăpadă prin văzduh, ca fluturii albi. I se părea că pe-acolo Dumnezeu aruncă zăpada cu lopata, de-l lovea aşa grămadă peste faţă şi foarte rar, rar de tot, ningea domol şi liniştit. Intotdeauna viscolea! In unele locuri crescuseră troienele de zăpadă cât bărăcile şi-abia se mai putea trece dela una la alta. Deşi primise o căciulă mare de miel ş'un cojoc, pe care îl purtase mai înainte un Tătar — când sufla vântul nu putea ieşi din baracă. Se învârteau nămeţii în aer, de parcă ar fi fost sfârşitul pământului. Numai de silă şi de nevoie ieşea afară şi când revenea în baracă, îl scuturau frigurile aşa cum se gândea să scuture şi el pe Grigori Lebedev, dacă va ajunge să-i pună o-dată mâna în piept.

„Au luat-o dinţii la trap!" — îşi spunea Sava, aşa pentru sine, ca să-şi facă curaj.

Foc nu făceau prea mult. Lemne erau puţine şi pădurea departe, dar aveau pături bune şi se mai îndesau unul într'altul, să nu degere.

Nu pricepea Sava de unde nimeriseră în bărăcile acelea noi, atâţia gândaci roşcaţi şi negri şi atâtea ploşniţe de'ntunecau pereţii. Noaptea nu avea unde pune piciorul jos, de gândaci şi pe pereţi nu era loc de ploşniţe să întinzi o palmă. Dimineaţa, când se scula, i se părea că sufere de pojar — aşa era pielea pe el. Noroc că era în luna de odihnă, că dacă ar fi fost să şi muncească şi să-l şi mănânce ploşniţele aşa cum îl mâncau, nu ştiu zău ce s'ar fi ales de capul lui!

•

Dar a trecut luna de odihnă pi muncitorului îi şade bine cu lucrul.

Sava se văzu din nou pe drum...

I-a trebuit o zi întreagă să facă drumul dela bărăci până la gară, deşi nu erau decât 11 verste, — aşa sufla vântul şi'nvârtea nămeţii! Câteodată îşi da seama că făcea numai doi paşi înainte şi viscolul îl împingea înapoi cât o săritură bună de cal.

•

Vagoanele aveau sobă de tinichea la mijloc, dar pereţii erau totuşi albi de ghiaţă pe dinăuntru. Acum, n'a călătorit prea departe. A fost internat împreună cu alţi muncitori ruşi în Voennâi-Gorodoc de lângă oraşul Ircuţc, nu departe de lacul Baical. A ajuns tot într'un oraş de războiu, în bărăci de cărămidă pe care, a auzit el, că Ruşii le construise prin 1904, pe vremea războiului cu japonezii.

Erau acum reparate şi puse în ordine pentru alt războiu, se pare — tot cu Japonezii. In Siberia numai despre Japonezi se vorbea şi lui Sava îi părea rău că nu văzuse niciunul, — măcar aşa, de sămânţă. Pe Japonezi îi cunoşteau şi Tătarii dar nu prea le venea să povestească despre ei şi de când a aflat dela un Tătar că Japonezii nu se lasă prinşi în războiu şi nu există pui de Japonez fugit din armată, nici lui Sava nu-i mai plăcea s'audă de ei. I se părea, că nu se simte bine.

•

In primăvară, Sava trebuia să lucreze şi cu dinamită. Făcea acum parte dintr'o echipă care trebuia să lărgească tunelele căilor ferate din jurul lacului Baical. Aşa se pomeni învăţând, acolo lângă oraşul Ircuţc, cum se taie fitilul, cum se aşează în capsă şi cum se introduce în dinamită şi-apoi în stâncă. Invăţând şi meseria aceasta, a mai avut Sava încă o lună de repaus şi se bucura.

•

Intr'o bună zi, echipa lui fu urcată în tren şi'n loc s'apuce spre Baical, o luă înapoi spre Petropavlovsc. N'a ajuns la Petropavlovsc. A ajuns în schimb în fundul minelor de cărbuni dela Ceremhovo, nu departe de Ircuţc. Când s'a văzut Sava Nicolaevici Ungureanu în mina de cărbuni, şi-a pierdut minţile. Incerca să judece, aşa cu capul lui ca altă dată şi nu putea. Şi când mai vedea şi cărbunii verzi în loc să-i vadă negri cum erau, îşi muşca degetele, numai pentruca să-şi dea seama, dacă nu cumva visează. Şi nu visa!

In mină a lucrat numai cu târnăcopul şi cu lopata şi cât a stat acolo, şase săptămâni încheiate, n'a văzut lumina zilei. Când ieşea, vedea numai stele verzi, mari, aşa cum erau becurile electrice, în culoare verde, ce luminau acolo în fundul pământului.

•

Cine l'a scos din mină şi cum l'a scos, nu ştia Sava Nicolaevici. După câte i-a spus sora de caritate dela Spitalul muncitoresc din Ceremhovo, unde zăcea, căzuse peste el un perete de cărbuni.

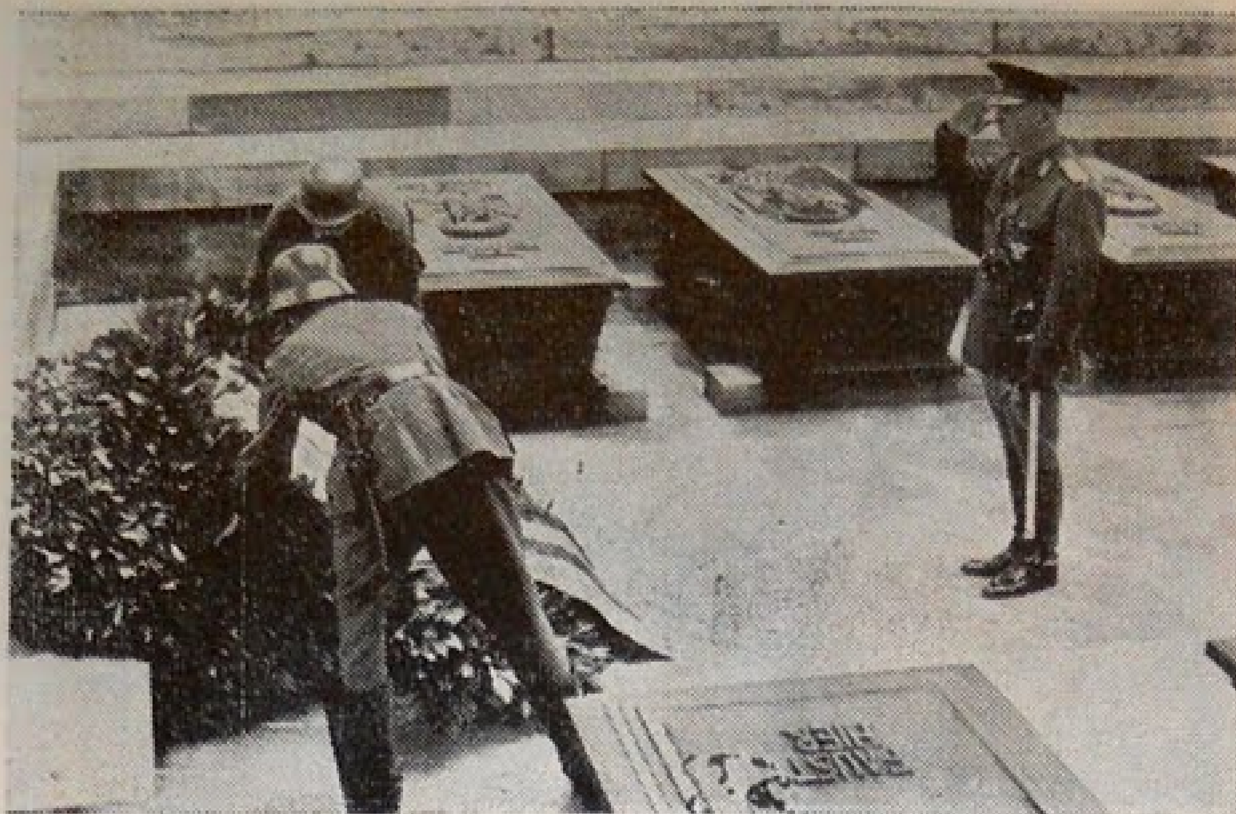
In fiecare rău e şi un bine — şi-a zis Sava, aducându-şi aminte de tatăl său dela care auzise vorba aceasta. Ii era chiar necaz că numai aşa, în spital şi-a mai adus aminte şi de bătrânul Nicolae Ungureanu. Rău — că e în spital şi bine — c'a scăpat din mină.

Ar fi mâncat cât un lup, dar i se spunea că n'are voie să mănânce, decât porţia doftoricească şi nu mai mult.

Când a ieşit din spital, abia se mai ţinea pe picioare şi simţea şi el că e slab ca ţării pe care îi mânca pe vremuri în salată, la Iaşi. I-a lăsat gura apă, când şi-a adus aminte.

Pacostea aceasta i-a adus încă o lună de odihnă, dar nu se mai bucura. Ii era teamă de necunoscut. Şi chiar înainte de trecerea lunii. Sava se pomeni din nou călătorind....

(Urmare în numărul viitor)

D-l general Antonescu Conducătorul Statului, depune o coroană la mormântul unor eroi germani

Oştirea Ţării

Oştirea Ţării, care a suferit în cursul anului trecut lovituri morale din cele mai grele, este astăzi renăscută.

Această schimbare este desigur datorită în cea mai mare măsură, omului care a realizat în ţara noastră, prin actul dela 6 Septemvrie, o fundamentală prefacere în toate domeniile de activitate, dar mai ales în cele ale armatei, pentrucă Generalul Antonescu, este, înainte de toate, soldat.

— In domeniul instrucţiei, Armata a beneficiat direct de experienţa războiului modern, difuzată larg de către unităţile de instrucţie din marea Armată a Reichului, care au fost primite în România în spiritul unei adevărate camaraderii de arme.

Spiritul defensiv, învechit, care înfrânase o bună parte din admirabilele calităţi ale soldatului nostru, a fost înlocuit cu un suflu ofensiv, singurul care poate duce şi ne va duce şi pe noi la victorie.

— In domeniul înzestrării materiale s'au făcut deasemenea progrese completându-se dotarea în toate direcţiunile şi în special cu mijloacele moderne de luptă: aviaţia şi motomecanizatele.

Industria de război a Ţării a fost reorganizată, iar producţia adaptată cerinţelor actuale; acesteia i s'a adăugat în plus marea experienţă tehnico-industrială şi sprijinul nemijlocit al ţărilor amice şi aliate: Germania şi Italia.

— In domeniul moral, social şi de ridicare a standardului de vieaţă a cadrelor şi a trupei, realizările au fost din cele mai mari..

Grija Conducătorului Statului nu a sporit numai asupra ostaşilor chemaţi să-şi facă datoria către Ţară, ci şi asupra familiilor lor, cărora li s'au dat până astăzi ajutoare de aproape un miliard lei.

Iată oştirea de astăzi a Ţării noastre.

Ea este gata, cum a fost dealtfel întotdeauna, pentru ca atunci când va veni ziua cea mare, alături de marii ei aliaţi, să intre în istoria eroică a nouei Europe, luptând pentru reintregirea Ţării în hotarele ei fireşti.

Armata Ţării, instituţia care dă siguranţa, mândria şi nădejdea Neamului. Păstrătoarea onoarei sale.

Instituţia care are menirea de a transforma cetăţeanul român în ostaş pregătit:

— intelectual şi fizic, pentru a putea lupta, folosind la perfecţie armamentul ce-i pune la îndemână Naţiunea;

— sufleteşte, pentru a-şi da vieaţa reuşitei prin luptă, a scopurilor eterne ale Naţiunii.

GENERAL IACOBICI I.
Ministrul Apărării Naţionale

Ordinea germană alungă dezordinea poloneză

Căzărmile poloneze odinioară şi acum

După ce armata germană a învins în războiul polonez, ea a avut de purtat o altă luptă: contra desordinei şi murdăriei ce domnea pretutindeni. In cazărmi, soldaţii germani au găsit gunoiu de centimetri, mese, scaune, paturi, dulapuri rupte, proptite şi murdare. Dar peste tot trona la loc de cinste sticla de băutură.

Indată după instalarea lor, soldaţii germani porniră un războiu contra murdăriei, având ca arme: găleţile cu apă, măturile şi cârpele de praf. Războiul a fost tot atât de uşor şi rapid ca şi cel adevărat. Azi aceste cazărmi sunt podoabe de curăţenie şi ordine. Tablouri şi desene împodobesc interiorurile. Un ostaş şi-a pus la capul patului rezultatul unei socoteli a lui: „dela el de-acasă şi până la această cazarmă sunt 1.000 km, iar de aci până în Atena 2.000 km''.

Şi dacă întrebi pe ostaşii ce trăiesc în aceste cazărmi să-ţi dea un exemplu de două lucruri opuse, ei răspund: „Cazărmile poloneze de eri şi cele de azi''.

Cuvinte înţelepte

Fraţi Români, cu doruri multe, puneţi umăr lângă umăr,
Ca'mprejur, pe la hotare, stau jivine fără număr...

O, de mii de ori nemernic ar fi neamul ce, sub soare,
S'ar lăsa robit în lanţul liftelor cotropitoare.

(VASILE MILITARU)

Necumpăneala vorbei uzurpă disciplina

Oamenii sunt de toate felurile. Unii prea tăcuţi, alţii prea vorbăreţi. In general, omul tânăr vorbeşte mai mult, vrute şi nevrute. Cu cât îmbătrânim, cu atât suntem mai sgârciţi la vorbă. Armata e o adunare de cetăţeni în care cea mai mare parte o formează soldaţii în termen, aşa că putem spune că armata e mai de grabă o adunare de oameni tineri.

Tineretul e vorbăreţ din cauză că simte nevoia să spună ceea ce a învăţat, ori ceea ce crede despre ceva. De multe ori această vorbire dela om la om, are rost, dar sunt şi foarte multe cazuri când ea e o adevărată trăncăneală.

Câte un bătrân, cu scaun la cap, strigă de colo: „leagă căţeaua băiete''. Asta înseamnează că băiatul cu pricina trăncăneşte fără rost, sau mai bine zis, *latră la lună*.

Dar toate aceste trăncăneli, n'au niciun rău în ele, pentrucă şi bietul soldat, trebue să mai vorbească şi el câte ceva cu camaradul lui. Pericolul e mare numai atunci când cel limbut vorbeşte prostii sau încornorări.

Mai ales în vremuri turburi—ca cele în care suntem noi azi — limbuţii sunt periculoşi, pentrucă fără voia lor spun şi lucruri care nu trebuesc spuse ori povestesc cu încornorare tot felul de svonuri false, pe care duşmanii neamului nostru într'adins le strecoară în urechile camarazilor de orice grad.

Ori ce se întâmplă? Când apare un svon fals, fiecare om limbut îl spune primului întâlnit, aşa că în cursul aceleiaşi zile, svonul vine iar în urechile celui care l-a spus întâi. De aici, acesta îşi face socoteala că lucrurile aşa trebue să fie cum le spune svonul, de vreme ce l-a mai auzit şi din gura altuia!

Nu trece mult şi apare alt limbut, care spune acelaşi lucru şi mai adaugă că el ştie asta dela o persoană foarte bine informată. S'au văzut cazuri, că cel care a răspândit un svon din capul lui, să înceapă să-l creadă, pentrucă pe ori unde se ducea îl găsea în gura altora.

Duşmanii neamului nostru stiu să dea drumul la svonuri foarte abile, adică meşteşugite, pe care le leagă cu iscusinţă de anumite nenorociri ori greutăţi prin care trece ţara.

Ce să facă bietul român? Ascultă şi îşi dă cu socoteala dacă o fi sau nu adevărat. Că îşi face omul socoteala nu e niciun pericol, rău este numai atuncea când fără multă gândire, dă svonul mai departe, cu încornorare sau chiar şi fără.

Din această încornorare care face ca svonul să se umfle ca maldărul de zăpadă când îl rostogoleşti din deal în vale, oamenii încep să se îngrijoreze şi să numai aibă capul la treabă. Unii din ei încep să murmure şi mârâiala lor este — precum am mai spus — primul semn al indisciplinei.

Pe măsură ce murmurul se măreşte, disciplina scade. Omul numai învaţă şi numai lucrează cu tragere de inimă. El cade pe gânduri şi se gândeşte la soarta lui sau a familiei. Ţipetele şi pedepsele apar şi iată acum şi alte necazuri, care cad colac peste pupăză pe capul bietului om.

De aceea, camarade, tu să ştii una şi bună: gura ta să nu vorbească decât ceea ce trebue şi ceea ce poate fi spus.

Svonul îl laşi să-ţi intre pe o ureche şi să-ţi iasă pe cealaltă. In niciun caz, gura ta să nu flecărească, trecându-l mai departe.

Camarade gradat sau subofiţer, deîndată ce auzi la oamenii tăi că trăncănesc aiureli sau svonuri fără temeiu, prima ta grijă e să ordoni *legarea căţelii!* Această vorbă românească e cum nu se poate mai nimerită. Pe urmă, raportează, în cel mai scurt timp şefului tău despre acest svon.

Şefii de orice grad, mai ales subofiţerii, trebuesc să fie numai urechi, pentru prinderea acestor svonuri.

Măsurile lor trebuesc să fie energice, dar să nu se uite un lucru: svonul lăsat neexplicat el continuă să trăiască. Ofiţerii în special trebue să se documenteze cât mai bine şi la anumite şedinţe de teorie, să descoasă svonul şi să-i arate goliciunea minciunii lui.

De multe ori e destul să-i depănăm firul pe unde a venit svonul ca să arătăm oamenilor că el este o născocire neroadă.

Intr'o companie cantonată într'un sat, firul se deapănă uşor. Artelnicii şi bucătarii sunt totdeauna nişte agenţi siguri de limbuţie. Ei află dela brutărie ori prin trecerea pe lângă o cârciumă câte o năsbâtie oarecare şi deabia aşteaptă să ajungă la companie ca să o spună în grabă la toţi.

De aceea şefii, trebue să se ocupe deaproape de educaţia acestor oameni, care, împreună cu curierii formează o parte mişcătoare spre gări sau oraşe şi aduc totdeauna vesti de cele mai multe ori încornorate.

Duşmanul urmăreşte ca prin svonuri, cu sistemă lăsate în gura oamenilor, să ne slăbească disciplina. Noi trebue să ne punem împotriva acestui mijloc şi să luăm măsuri pentru pedepsirea celor limbuţi.

Bătrânii noştri ziceau că tăcerea e de aur, să nu uităm această zicală românească.

Să tăcem, să răbdăm şi să muncim!
Cine rabdă un sfert de ceas mai mult ca duşmanul lui, iese învingător, dar să rabde cu credinţă în izbândă şi în cea mai adâncă tăcere

Colonel JINGA

Nistrul şi Prutul

Frunzuliţă de cicoare
Geme'n răsărit de soare,
Geme Nistrul cel bătrân
Cotropit iar de păgân.

Trece strigă şi se sbate
Strigând Prutului dincoace
— „Prutule cu albii mici
Ce fac ai noştri voinici?

De când sunt înstreinat
Tot mereu i-am aşteptat
Ca să-i văd trecând călare
Cu-a lor arme lucitoare,
La duşmani peste hotare''.

— Nistrule tată bătrân
Aşteaptă numai puţin,
Să descurce firul vremii,
Şi-o să-i vezi cum trec ca şoimii.

Căci pe malurile mele
Numai puşti mitraliere,
Tancuri grele, mortiere
Tunuri mari şi obuziere.

Toate le-am ascuns în sân
Nistrule tată bătrân,
Nici nu pot să-ţi povestesc
Câte aici se pregătesc.

Totul avem pregătit
Numai ordin de primit,
Şi-o să vezi atuncea zău
Ce iese din sânul meu.

Când o fi frate te anunţ
Printr'un sunet de obuz,
Atunci să ai de ştiut
Şoimii noştri c'au trecut.

Fruntaş TRĂISTARU C-TIN

Adevărată și sinceră colaborare

Foto-reportaj: P. K. SEEGER

DOI PLUGARI, DOI PRIETENI

O oră liberă nu poate fi gustată cu bucurie de un ostaș, decât atunci când însăși disciplina împlinită a datoriilor sale aspre, dar înălțătoare, îi ordonă această libertate. Și cantonat cu unitatea sa lângă un sat de pe mănoasa câmpie românească, acest vânjos flăcău ce poartă glorioasa uniformă a Wehrmachtului simte întreaga bucurie a orei de libertate într'o preumblare de-alungul câmpiei ce-i reamintește de șesul natal, un ogor la marginea unui sat din Germania. Strănepot al unor vestiți luptători ce cinsteau cu aceeași vrednicie și armura și plugul și purtând în suflet acea dragoste proverbială a germanului pentru natură, îl cheamă freamătul zărilor și parfumul de belșug al pământului.

S'a oprit lângă un plugar mai bătrân, ce taie dâră adâncă în dărnicia câmpiei. Cum ar intra în vorbă? Își oferă reciproc țigări — e cel dintâi protocol și al ostașului și al săteanului — și prin semne îi explică moșului că și el e un plugar.

Bătrânul îl înțelege, îi simte apropierea prietenească, fața i se luminează de bucuria acestei întâlniri și inima lui deschisă, românească, vibrează ca un răspuns la surâsul luminos al ostașului.

Nu se pot înțelege prea bine și ar avea atâtea să-și spună! Bătrânul îi privește statura mândră și îi explică, așa cum poate:

— Am și eu un fecior ca dumneata. Tot atât de tânăr și de puternic. E și el acum la oștire. Si el poartă acum sfânta uniformă a țării sale.

Iar tânărul îi răspunde:

— Și eu am un bătrân ca dumneata, un tată, care ară acum fără mine.

Sunt față în față, îmbujorați de aceeași emoție:

— Vater! îi murmură ostașul.

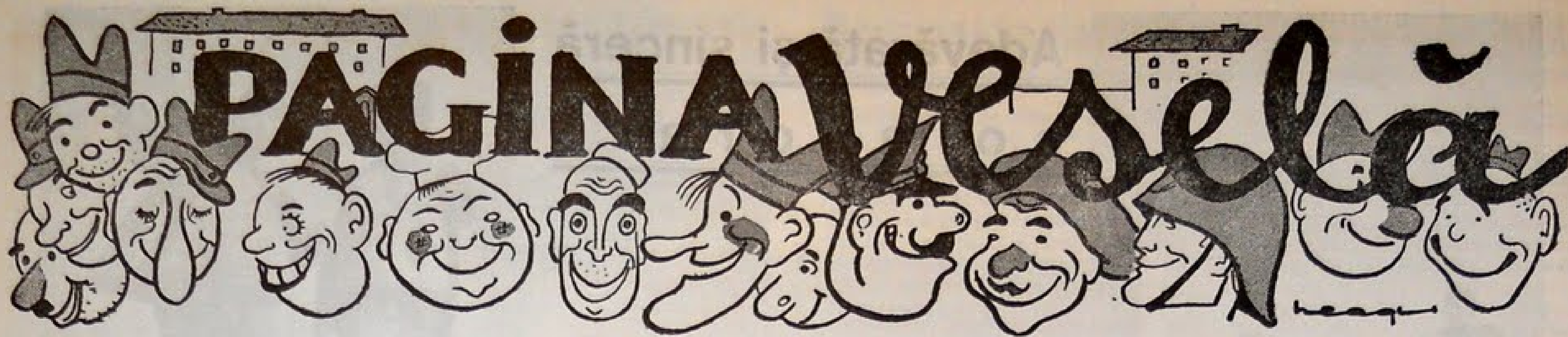
— Fiule! e răspunsul firesc al bătrânului.

Mâna tânără și mâna înăsprită de truda anilor mângâe acum plăvanul blând, tovarășul credincios de muncă.

Și în cinstea celor de departe, și a tatălui și a fiului, vor trage împreună o brazdă binecuvântată în miriștea ce-și dospește belșugul. Mâinile ostașului, care fac minuni atunci când cuprind armele, sunt tot atât de îndemânatece acum când apasă pe coarnele plugului, sau când împrăștie sămânța ce va da roada așteptată.

Când se opresc din lucru, se satură din răcoarea ulciorului și din limpezimea sufletelor lor.

C. I. ȘICLOVANU

Plugul şi tunul

Pe drumul unui mic cătun,
S'a întâlnit un plug şi-un tun;
Drumul aşa de scurt era
Că nu putea
Pe el să treacă decât unul.
Să tracă plugul întâi, sau tunul?
In marea lor nedumerire
Şezură 'n loc
Dar tunul ţanţoş, c'o privire
Plină de foc,
Şi fulgere ţâşnind din ochi adânci,
Se repezi şi dete-un brânci
Plugului zicând:
— „Priveşte!
„Şi spune-mi nu te îngrozeşte
„Această gură ce foc varsă
„Ca un balaur din poveşti?
„O, plugule, asta-i o glumă!
„Eu pot preface în ruină
„Cetăţi şi ziduri seculare
„Şi pot trimite la plimbare
„Pe celălalt tărâm, o plug,
„Zeci de mii de inşi! Toţi fug
„In faţa tunului năprasnic,
„Zău, recunoaşte, fuşi obraznic!".
— „Mărturisesc cu resemnare:
„Puterea ta este mai mare,
„Mărturiseşte şi tu — însă,
„Că şi eu, de nu-s fălos,
„Pe lumea asta-s de folos!
„Urgia ta pustiitoare
„Distruge sate şi ogoare,
„Ruină, jale şi pârjol!
„Şi-atunci, viu eu, plug oropsit,
„Şi dreg ce tu ai nimicit:
„Colibele nefericite
„Şi lanurile aurite;
„Că 'n urma brazdei plugului,
„Cresc spicele belşugului...".
Aşa vorbiră plug şi tun
Pe drumul unui mic cătun,
Dar, iată, după un tufan
Le ese 'n cale un ţăran,
Care le zice: — „Pace vouă!
„Unelte sunteţi amândouă,
„Deopotrivă de folos:
„Tu, mândre tun, eşti vitejia,
„Tu, plug umil, eşti hărnicia!
„Şi trebue să vă legaţi
„Ca fraţi!
„Si mai ades să nu uitaţi,
„Că eu ţăranu 'n veci jertfit —
„Ca mucenicul osândit
„Să piară pe aprinsul rug, —
„Eu mânuiesc şi tun şi plug!".

G. RANETTI

Sfat şi hotărîre

Undeva, departe în Rusia, în jurul unei mese cu câteva păhărele de vutcă, stăteau la sfat cinci Ruşi, cinci prieteni şi puneau ţara la cale.

— Da, a fost greu în Finlanda, spuse unul. Am căzut ca muştele!

— Ca ţânţarii în fum, adăugă un altul. Dar, la urma urmei, ce-am căutat noi în Finlanda? Noi, un popor de 180 milioane contra unui neam de oameni de-abia trei milioane de suflete!? Ne-am făcut de râs, tovarăşilor!

— Cam aşa-i, — răspunse al treilea.

— Nu-i nimic, tovarăşi. Vom merge în ţărişoara Estonilor şi ne vom spăla ruşinea acolo. Vom trece apoi în Lituania şi vom lua toate averile şi le vom împărţi...

— Asta, nu! spuse al patrulea, ridicându-se de pe scaun. Să începem, tovarăşilor, cu Letonia. Acolo sunt mai puţin de două milioane de oameni şi aranjăm repede.

— Nu se poate! — spuse din nou al treilea, — nu, nu şi iarăşi nu! Incepem cu Estonia!

— De ce cu Estonia? De ce n'am merge în Turcia? Intrebă cu hotărîre al cincilea.

— Turcia e prea mare şi-i prea departe. Eu sunt de părere să începem totuşi cu Estonia!

Al patrulea tovarăş sări de pe scaun ca ars şi vorbi răspicat:

— Credeţi voi în prietenia mea?

— Credem, răspunseră toţi în cor.

— Apoi, tovarăşilor, cum vă închipuiţi voi, prieteni buni, că m'aş putea învoi să năvălim în Estonia, când acolo, în ţărişoara aceea, am şi eu douăsprezece pogoane de pământ şi-o căsuţă, pentru bătrâneţele mele. Cum credeţi voi că pot să mă învoiesc să-mi bat joc de averea mea? Aşa ceva, nu pot! Haideţi să începem cu Lituania! Sămănăm acolo fericirea pe pământ!

— A, nu! In Lituania am şi eu opt hectare de pământ, spuse altul. Le-am dat în arendă unui Lituanian şi iau ceva bănuţi pe urma lor. Ce? Mă credeţi nebun, să-mi bat joc de averea mea? Să cerem Guvernului să mergem în Turcia, să punem acolo în practică ideile noastre de comunizare a tot ceea ce Dumnezeu a dat Turcilor.

— Iertare, tovarăşi, spuse primul. In Turcia, nu las eu! Am acolo o căsuţă în oraşul Erzerum şi cred că nu vreţi nici voi să vă bateţi joc de mine. Am trudit ca s'o fac! Să mergem tovarăşi în România, c'am auzit că acolo tot mai este ceva de împărţit. Vom scobori acolo raiul pe pământ.

— Aşa-i tovarăşi! Acolo să mergem!

E. B.

Glume

Ce-a căutat a găsit!

Horia fusese trimis de români, de vreo două ori la Viena, ca să arate împăratului nedreptăţile pe care le suferă ei din partea ungurilor. Dar nu fu primit. In sfârşit românii nu se lăsară şi-l trimit şi a treia oară. Impăratul văzând că nu-i de şagă, îl primi şi-l ascultă. De faţă se găsea şi un general ungur, care vroind să-şi bată joc de Horia, îl întrebă:

— De unde eşti tu??

— Din Transilvania, domnule general.

— Aaa!... Din Transilvania de unde mănâncă oamenii carne de măgar?!

Toţi cei de faţă zâmbiră, iar Horia se înroşi de ciudă şi de ruşine până în vârful urechilor, dar nu-şi pierdu curajul şi-l întrebă:

— Da dumneata de unde ştii grozăvia asta?

— Dacă am fost pe acolo!!...

— Nu cred răspunse Horia, că atunci te-ar fi mâncat numai decât transilvănenii...

Răspuns.

— Sergentul: Ia să-mi spui măi, leat, cu ce mâncaţi voi la ţară carnea, când n'aveţi pâine?

— Cu gura, să trăiţi!

Brânza „Lica"

Zarvă mare'n toată casa
La maiorul Stratulat.
Toţi dau zor să pună masa,
Fiecare-i ocupat.
Ca să-ţi vină dintr'odată
Zece invitaţi, nu-i şagă:
„Va să zică: Primo, supă
„De găină — că-i de soi —
„Crap pe varză acră, după,
„Şi pui fripţi cu usturoi.
„E destul? Ce zici, Costică?
„Să mai fac şi alt ceva!
„Mie, drept să-ţi spun, mi-e frică,
„Cum că nu s'or sătura.
„Am şi tort de ciocolată,
„Am şi pastă de gutui;
Dar deodată disperată:
— „Ştii ce n'avem? Brânză nu-i!
— Cum se poate? Cum se face?
„Tocmai brânză ai uitat?
„Chiamă ordonanţa'n coace,
„S'o trimit imediat.
— „Ia ascultă, mă Ilie,
„Ţine-un pol şi fugi la Ghica,
„Cel din colţ cu băcănie
„Şi să-mi cumperi brânză „Lica".
Trece-un ceas, ba şi mai bine,
Ordonanţa nu mai vine.
— „Unde-o fi umblând nebunu?
„Uite că-i aproape unu
„Şi'ncă nu s'a înapoiat!
„Apoi azi să ştii că-l bat.
„Când mi-e zor de ard ca focul,
„El se plimbă dobitocul.
Ora două. In sfârşit
Şi Ilie a venit.
Transpirat, la faţă roş
Ca o creastă de cocoş.
Dar de-odată a'ngheţat
Când maiorul l-a chemat.
Parcă-l înlemnise frica,
Când la dânsul s'a sbârlit.
— „Unde e, mă, brânza „Lica"?
„Ce te uiţi aşa tâmpit?
— „Toată piaţa am umblat
„Şi de asta n'am aflat.
Apoi tace ca pământul
Şi cu ochii încremeniţi.
— „Ce-ai cerut, bătu-te-ar Sfântul?
— „Brânzulică", să trăiţi!

VASILE MILITARU

Păţaniile soldatului Neaţă

de Neagu Rădulescu

Neaţă: Ia explică-mi mă Stane şi mie, ce e ăla comunismul, că tot avem zece minute repauz...

Stan: Uite mă Neaţă, tu îmi dai mie capela. Aşa! Dă-mi şi vestonul...

Stan: Acum desfă molitierele şi scoate şi pantalonii...
Neaţă: Da ce vrei să-mi faci mă Stane, că doar tu nu eşti doftor...
Stan: Las' că ai să vezi...

Stan: Uite ăsta e comunismul mă Neaţă! Ce e al meu e al meu şi ce e al tău e tot al meu. Acuma suntem tovarăşi.
Neaţă: Tiiii! Acum m'am dumirit frate Stane, vasăzică de-ar fi şi muierea mea aici, ar lua-o şi pe ea!

MERIN LA BUCUREȘTI

Stau în juru-i toți juveții
Ascultând ca nătăfleții,
Iar Merin le povestește
La oraș cum se trăește,
Că a colindat prin țară
Și pe iarnă și pe vară.

„Muică trenul cum mă dusă
„Toma'n București mă pusă,
„Ce să vezi, mă nea Ilie?!
„Gara aia, crezi să hie...
„Cât parângul!... roi mai'naltă...
„Și era plină de gloată!

„Și-apoi cum eșii afară...
„Frumusețea ochi-mi luară.
„Moftomobile, faitoane,
„Numai boieri și cucoane...
„Și ce zarvă! zău mai tare
„Ca'n Novaci la bâlciul mare.

„D'apoi cășile, fârtate!...
„Nu le vezi vârfu la toate,
„Că-s acolo cășî pe cășî
„Și d'asupra alte cășî.
— „Ce tot spui tu, mă Merine!
„Văz'l-ai așa minuni, tu, ghine?!

Zise Anica lu tărâță.
Dar Merin mai rău s'ațâță.
— „Nu mă crezi tu, fa Anică?!...
„Dar ce spusei, nu-i nimică!...

„Să vezi pe „bulivare"
„Noaptea, ce lumină tare.
„Și boeri, cucoane, fete —
„Poartă iarna, ghete'n ghete,
„Lumea zbârnie ca'n stup
„Și bea apă din șurup.
„D'apoi niște halea, Oane,
„Cică le zicea traivane,
„Is de trin niște crâmpee ..
„Și fug!... naibă să le iee,
„Mai dihai cum fuge trinu
„Pă miriști la Stan vecinu.

„Dar fomeile fârtate
„Să le vezi cum umblă toate,
„Dantelate, decoltate,
„Impudrate și luxate;
„Iar la gură's roși-cireși
„Parc'ar fi mâncat de leși.

„Și-o minune și mai mare,
„Zău, că n'o să-mi dați crezare...
„Avea unul o lădiță...
„Ș-o învârtea de-o codiță
„Și-unde începea a cânta
„De părea că-i naiba'n ea!

„Ba văzui într'un părete,
„Un vrăbete, mare verde,
„Ce vorbia ca și Românul,
„Cam pe nas, ca Ghiță Spânul!
„Dar să vezi, boierii mari,
„Au pe cap de helea tari.
„Cât o cofă și lucioase,
„Dar nu știu de-s găunoase!

„Și cucoanele mai toate
„Duc pe gât, lupi, mâțe moarte.

„De-ași povesti până mâine
„Și'ncă multe mai rămâne.
„Mi se uscă gâtul, muică,
Hai mai bine bem vreo țuică.
Vă mai spus eu ș'altă dată
Ce-am văzut prin lumea toată.
Și de-acum muică și vere
Eu vă zic: La livedere!

***

Epistolile soldatului Neață

Dragi Camaraz
Epistolia pe care vo scriu acu să numă
vadă Donmajur ca mnealui nă puse
iarăși la Bucătarie să curăt cartofiii
Aș vrea eu Camaradul vostru
Neață să vă găsească cu inima veselă veselă
Mă ca fetili Mari la horă când le apucă
ăști colo flăcăiii cu mâna după miljoc și le
saltă de ele fac numa hâc hâc nu ca
pă Mine la cartofi dă stau și tânjesc cu
ochii pă fereastră și cu mâna pă
ceachie Parcăl aud pă Donmajur
Știi cum vorbește el pă Nas Ahaha
Camarade Neață Te dusesi să te plângi
la gazetă Dasi Eu vericule nosă mă las
o să iau pozitia dă drepți și osăi ard
carevasăzică un Să Trăiți săi sfârâie
Călcâile. Să Trăiți Donmajur nu că mă
plâng da zic Păi nu e păcat Donmajur
bunătate de rumân ca Mine să curete
cartofi pentru Ciorbă când fratiii
mei se pregătesc să curete cu zebelașul
dușmaniiii? Păi nu mă las nici mort
și diseară Știți voi ce fac? Măc până
la Mobilizare căs prieten cu Stănică
furierul să-mi Trântească un ordin
Verde dă Concentrare pentru Marițica
Uile așa. Prezentativă de urgentă la
Regiment nu se Admite nici o întârziere
So găsi la Magazie și pentru Ea un
veston și o pereche dă bocanci Și așa
vericule sămi o puie pe ea la cartofi
și eu să mă duc să facem Tărișoară
noastră scumpă la Loc că Io unul sunt
gata sămi dau pentru Pământul care a fost
al nostru și sufletul așa cum cred că sunteți
și alde Voi. Și acușica fiincă mi se termină
chistocul dă creion chimic pă care îl băgai
dă atâtea ori în gură dă mă umplui pă bot
că parcă aș fi mâncat dude Vă salut
Mă fratilor să auzim până săptămâna
viitoare dă Bine și să dea Dumnezeu
să nentâlnim Duminică pă Malu Nistrului
să prindem fiecare câte 3 crapi dă
căciulă

Neață

IN VIS

Intr'o noapte răcoroasă
Când tot satu-i dus în vise
Ce-ar fi să mă duc la Popa?
Să-i văd podul Dulea-și zise

Dapoi m'o ierta prea sfântul
Și-s dibaciu nevoe mare
Ia mai lasă-l bre pe Popa
Că șuncă destulă are
Și-o luă tiptil țiganul
Pe din dos că știa seama
Cu gând la cârnați și șuncă
Ochi-i sclipeau ca arama

Iacă-mă și-n pod la Popa
Ia să gust care-i mai bună
O să iau să fiu al mamii
O să iau, să am o lună.

Tot băgând în sac bălanul
Se simțea ca-n paradis
Nu văzu în graba-i mare
Că Ușa podului deschis

Ia s'o iau și-pa de colo
Il puse naiba să no lase
Că i-alunecă piciorul
Și căzu taman în casă

Zi, venişi să furi țigane
Furios gazda i-a zis?..
Iartă-mă, Părinte, taică,
Am crezut că fur în vis.

Cap. MOLDOVEANU GEORGE

Nu credeam...

Am primit asear' scrisoare
Dela mândruța din vale
Și-mi scrie că-i logodită
Și cu altul se mărită.

Las' să se mărite zău
Că mie nu-mi pare rău
Și ca să mă ție minte
I-am scris câteva cuvinte:

—„Nu credeam dragă mândruță
Ca să fii așa prostuță
Să părăsești un voinic
Să-ți iei un om de nimic.

Toți flăcăii cei în floare
Sunt acum la concentrare
Și nu știu Mario zău,
Cum o fi alesul tău.

Faci nunta peste cinci zile,
Imi cer și eu învoire
Imi iau arma ș'un cal breaz
Să-ți fac ție în necaz.

Ai să zici în gândul tău:
— „Uite ăsta e flăcău.
Al meu n'a fost de'nsurat
C'a stat cu babele'n sat.

Sergent VIOREL GH. TUDORAN

Ghicitori

Unde te duci funie lungă?
Ce mă întrebi, la fund aprins?
(coșul și fumul)

Pe dealul lui Haidarac
Se dau dracii peste cap
(moara de vânt)

Alte pățanii ale soldatului Neață

— Tiii! Că tare mândru mai ești mă Neață!
— Sunt mândru Marițico, fiindcă nu e soldat mai mândru pe pământ decât soldatul român!

— Ia te uită Nețișor la tăticu tău! La soare te poți uita da la el ba!

— Și acum Marițico, te anunț că am terminat cu poznele.
— Tu mă Neață? Să nu faci tu câte-o șotie din când în când?
— Nici una! Alte gânduri mă frământă... Ia veniți după mine!

— Vedeți voi steaua aia! aia trebuie să fie staua țării noastre!
Află Marițico dragă, că până când nu o fi ea cea mai strălucitoare de pe cerul ăsta, eu unul, nu mă las...
Și când spune Nață, o vorbă, vorbă e...

Faptele săptămânii

DIN ŢARA

D-L GENERAL Antonescu, Conducătorul Statului, a făcut o chemare către săteni în care printre altele spune: „Am hotărît: Acolo, unde vă veţi constitui în obştii de muncă şi vă veţi îndatora să munciţi, după îndrumările Statului, voi cumpăra unelte agricole, sape, grape, tractoare şi toate cele trebuincioase ogoarelor voastre şi se vor împărţi obştiilor, fără bani, fără nicio plată". D-l General arată apoi că aceste obştii vor primi şi sământă selecţionată, recolta fiind mai bună Statul se va îngriji să fie vândută la preţ bun. Actele de formarea obştiilor vor fi primite de primării, Camerele agricole şi ministerul de agricultură, iar în urmă uneltele şi maşinile vor fi împărţite pe măsură ce vin din Germania unde sunt comandate. Chemarea se termină astfel: „Iată, săteni, ce a făcut Generalul din munca voastră şi cuvântul ce vi l-a dat. Aştept dela voi supunerea la noile învăţături de muncă, fiindcă aceasta este pentru binele şi înălţarea satelor, pentru viitorul copiilor voştri.

D.-L TEODOR C. PATRICHI, învăţător şi locotenent de rezervă, a donat un teren arabil de 2 hectare din comuna Luncaviţa, judeţul Tulcea, pentru împroprietărirea unui ostaş rănit sau rămas invalid din timpul împlinirii datoriei faţă de patrie.

D-l general Antonescu a mulţumit donatorului prin următoarea scrisoare:

Domnule învăţător,

Iau cunoştinţă cu multă bucurie de impresionanta dvs. donaţie, făcută pentru un ostaş ce şi-a vărsat sângele în slujba Patriei. Lotul de 2 hectare teren arabil din comuna Luncaviţa, jud. Tulcea, oferit de calda dvs. simţire patriotică, va constitui astfel temeiul unei vieţi noui pentru soldatul invalid Zăgreanu Pompei din reg. 7 grăniceri, refugiat din Transilvania, care a fost propus de M. A. N. pentru această împroprietărire.

Vă rog să primiţi mulţumirile mele cele mai călduroase pentru nobila şi piilduitoarea dvs. danie.

General Antonescu

MINISTERUL de Agricultură aduce la cunoştinţa acelora care au ordine de mobilizare pe loc pentru lucru sau scutire de concentrare în agricultură, că potrivit dispoziţiunilor date de Marele Stat Major, nu trebue să se prezinte la concentrare chiar dacă primesc ordine de concentrare. Acestea vor fi predate şefului de post sau la Camera agricolă judeţeană, care le va trimite unităţii de unde au venit.

SĂPTĂMÂNA trecută s'au făcut în armată mari înaintări de ofiţeri de rezervă.

ÎN ZIUA de 6 Aprilie 1941 s'a făcut recensământul, adică numărătoarea populaţiei. După socotelile ce s'au făcut, s'a găsit că România are o populaţie de 13.492.983 locuitori, dintre care 302.090 sunt evrei. Faţă de anul 1930 când s'a făcut altă numărătoare, populaţia ţării s'a înmulţit la 100 de locuitori cu alţi 14. Cea mai mare înmulţire este în Bucureşti, care are 999.658 locuitori, apoi vine Braşovul, Constanţa, Ploieştiul, Sibiul. Populaţia ţării locueşte în 2.700.685 clădiri, fiind 3.202.604 gospodării.

ÎN COMUNA Popeşti-Leordeni, pe aerodromul de acolo, s'a deschis prima şcoală de paraşutişti români.

Această şcoală s'a făcut cu ajutorul Misiunii aviatice germane.

PRINTR'UN decret-lege, articolul 25 din legea asupra poziţiei ofiţerilor s'a schimbat. Vor fi scoşi la pensie (ca rezervişti) ofiţerii şi asimilaţii lor după cum urmează: ofiţerii inferiori la 47 ani, maiorii la 49, locotenenţi-coloneii la 51, colonelii la 53, generalii de divizie la 59 ani, cei de corp de armată la 61, cei de armată la 63 ani. Colonelii şi generalii capabili vor putea să rămână activi chiar peste vârsta hotărîtă.

DUMINICĂ s'a făcut învestirea Prea Sfinţiei Sale Veniamin Nistor, Episcop al Caransebeşului, în Sala Tronului din Palatul Regal din Bucureşti, unde Majestatea Sa Regele a înmânat cârja episcopală noului episcop.

CU PRILEJUL nouilor concentrări pentru instrucţie, se verifică întocmai ca şi în trecut — când s'au executat concentrări similare: disciplina, patriotismul şi elanul celor mulţi şi modeşti care dau cu plină inimă ţării şi neamului, sufletul, persoana fizică şi avutul lor, fără ezitare, fără precupeţire, aşa cum au ei poruncă sfântă din moşi, strămoşi.

Din nefericire, se găsesc încă prin clasa suprapusă elemente nărăvite, care caută să-şi creeze înlesniri personale, să se sustragă sau să ocolească nevoile de rechiziţii ale armatei.

In împrejurările de astăzi nu se mai pot tolera asemenea purtări nepatriotice. S'a luat dispoziţiunea ca toţi intervenţioniştii să fie semnalaţi. Ei vor fi trecuţi în comunicate speciale, date de ministerul apărării naţionale, pentru a fi cunoscuţi de întreaga ţară.

PENTRU a se obişnui întreaga populaţie cu ordinea şi disciplina impuse de apărarea pasivă, s'a hotărît ca începând dela 16 Iunie să se camufleze iarăşi luminile pe tot cuprinsul municipiului Bucureşti şi suburbane. Această camuflare va înceta atunci când se va vedea că toţi locuitorii înţeleg să ia măsurile ordonate de autorităţi.

PRINTR'O decizie ministerială s'au fixat următoarele preţuri pentru muncitorii rechiziţionaţi pentru muncile agricole: bărbaţii dela 18 ani în sus, 70 lei pe zi şi hrană socotită la 35 lei pe zi; femeile şi tinerii (14—18 ani) 55 lei şi hrană socotită tot la 35 lei.

DE PESTE HOTARE

REGELE BORIS al Bulgariei a făcut o vizită Suveranilor Italiei la San Rosore.

DUCELE MUSSOLINI a primit în audienţă pe Regele Boris al Bulgariei, la Palatul Veneţia.

FORTUL dela Semederevo (Serbia), în care se găseau mari cantităţi de muniţii, a sărit în aer. De asemenea a sărit în aer şi oraşul învecinat, omorînd peste 4.000 oameni şi singura fabrică de vagoane din Serbia.

ÎMPLININDU-SE un an dela intrarea Italiei în războiu, Ducele Mussolini a ţinut un mare discurs în Camera fasciilor şi corporaţiilor, în care a arătat faptele războinice din acel timp până azi, precum şi victoriile câştigate. Legăturile cu România, Bulgaria şi Slovacia s'au strâns din ce în ce mai mult, iar cu Germania va duce lupta până la biruinţă, căci Axa va învinge în mod sigur.

DUCELE MUSSOLINI a vizitat căminul „Principesa di Piemonte" din Roma, unde sunt adăpostiţi mutilaţii de războiu, cu care a stat de vorbă, informându-se despre faptele lor de arme şi despre starea familiilor lor.

CROAŢIA şi-a făcut intrarea în pactul tripartit. Actul a fost semnat la Veneţia (Italia) de către d-l Ante Pavelici, şeful noului stat croat, de faţă fiind cei doi miniştri de externe al Germaniei şi Italiei, d-l von Ribbentrop şi Contele Ciano.

POŞTA SENTINELII

Fruntaş Constantin I. M. Olărescu. Ai scris carta poştală cu creion chimic şi cum ea a trecut prin mai multe mâini de factori poştali, până la noi, unele rânduri s'au şters. Versurile pe care le-ai aşternut, înghemuite, dar pline de inimă, dovedesc un suflet frumos şi dăruit de Dumnezeu. Am ales şi-ţi publicăm aci următoarele:

NOI ŢĂRANII

Noi ţăranii dela ţară
Pământul din greu muncim
Ca s'avem până la iarnă
Păinea din care trăim.
S'amplinit acuma anul:
Soarta ne-a lovit ca valul...
Ne-a rupt din pământ duşmanul
Basarabia şi-Ardealul!
Dar să nu creadă păgânul
Că Românul a uitat:
Nu va mai rămâne unul
Pe'ntinsul pământ cedat.
Vrând să-şi scoată pâinea sfântă
Şi să-şi facă datoria —
Ca ostaşi, ţăranii luptă
Să'ntregească România!

Caporal Nicolae Pană-Mândica. „Când va veni vremea, ne-om bate cu ochii închişi"...

Noi am înţeles unde... baţi dumneata şi scrisoarea ne-a plăcut de asemenea. Numai că „bătaia cu ochii închişi" nu merge decât când e vorba de pumni şi scatoalce. Altminteri, ochii trebuesc bine de tot deschişi. Aşa cum ne spun regulele şi'nvăţămintele superiorilor.

Nu ştii povestea cu ăla căruia i se dusese numele de fricos fiindcă, bătându-se cu sabia, închidea mereu ochii? Prietenii care-l văzuseră l-au cam luat în râs:

— Bravo, măi... Te-ai luptat... orbeşte!

Dar şi el de colo, a'ntors-o ce-i dreptul destul de bine, răspunzând:

— Staţi, fraţilor, că eu nu'nchideam ochii de frică. Ci ca să nu văz... mădularele vrăjmaşului cum sboară în aer!...

Soldat Ion Grigore. O fi sergentul dumitale om mai afurisit, nu zic, după cum se prea poate să aibă şi unele temeiuri dacă te „atinge cu culcări, cam des...".

Văd însă că eşti om de duh de vreme ce spui: „din căzătură în căzătură, mi-e să nu rămân cine ştie cum şi să nu mă mai iubească femeea, când m'oi întoarce acasă...".

Apăi, camarade dragă, dacă ţi-i de asta, ţi-oi spune să n'ai pricină de mâhnire. Că tot un om de duh — învăţatul român Alexandru Odobescu — zicea despre căzătură că „pământul nostru românesc e bun de obrânteală", atât de bun încât:

Cine cade pe el jos
Se scoală mai sănătos
Şi se face mai frumos!...

C. T.

Ascultaţi în fiecare Duminică dela 15—16 „Ora ostaşilor la Radio"

Evenimente din războiu

FRONTUL GERMANO - ITALIAN. Incercările englezilor de a străpunge frontul la frontiera egipteană au dat greş, cu toate că atacurile date au fost sprijinite de puternice forţe blindate.

După trei zile de lupte crâncene date în mijlocul furtunilor de nisip, trupele britanice din armata Nilului, comandate de generalul Wavel, au fost nevoite în urma contra-atacurilor trupelor aliate germano-italiene să revină la vechile poziţii ce le avuseseră în ajunul începerii ofensivii.

Bătălia dela Sollum s'a dat în împrejurări foarte grele, pe o căldură îngrozitoare şi cu forţe bine sprijinite de tankuri şi avioane.

Succesul forţelor germano-italiene se datoreşte mai ales calităţilor luptătorilor şi hotărîrii de a învinge cu orice preţ. In modul acesta victoria „Axei" este asigurată.

FRONTUL EUROPEAN DIN APUS. Aviaţia germană a continuat sborurile de-a-lungul coastei de Sud-Est a Angliei. Numeroase porturi şi oraşe industriale au fost bombardate. Pe mare, atacurile marinei germane în unire cu aviaţia continuă să facă mari goluri în efectivul vapoarelor engleze. Submarinele germane ar fi pătruns până şi în Gibraltar.

Pe frontul european se poate spune că niciun soldat englez nu se mai găseşte pe pământul Europei, iar toate încercările de a mai amestecа vreun Stat la războiu au fost înlăturate.

Uriaşa forţă armată germană stă liberă la îndemâna Fuehrerului pentru aducerea la îndeplinire a oricărei însărcinări necesară siguranţei Europei.

FRONTUL SIRIAN. Din veştile care ne-au sosit din Siria rezultă că armata franceză, alcătuită din 50.000 oameni, opune o dârză rezistenţă forţelor engleze.

FRONTUL GERMANO-ROMÂN. Trupele române şi germane au început lupta cu bolşevicii pentru civilizaţia europeană şi eliberarea Basarabiei.

C. 40.138 — M. O., IMPRIMERIA CENTRALA, BUCUREŞTI